

ΕΞΗΡΕΟΣ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1904

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΟΝ 8^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προσληρωτέαι)

ΕΣΩΤΕΡ. ἑτησίᾳ δρ. 4.— ἐξάμ. δρ. 2.50

ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

Τὸ ἸΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἔργον Ζωγραφικῆς τοῦ καλλιτέχρον

Π. ΤΣΙΡΙΓΑΤΟΥ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ

Θεέ μου! τί να γράψω; τὰ ἴδια πάλι;... Ναι, εἶνε ὡραῖα ὅλ' αὐτὰ τὰ θέματα, ὅσα γράφουν κατὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ἐποχὴν τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς... Ἄλλ' ἐξητλήθησαν πλέον καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὰ ἐπαναλάβω, διότι θὰ κινήσω τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἀναγνωστῶν μου.

Καὶ ὅμως πρέπει νὰ γράψω καὶ τι. Παίρνω τὴν πέννα καὶ κάμω ἐπίκλησιν εἰς τὴν φαντασίαν μου... Ἄλλοίμονον! Τίποτε δὲν μοῦ λέγει ἡ ἰδιότροπος αὐτὴ κυρία, ἡ ὁποία τόσον ἀπροόπτως ἐμφανίζεται καὶ τόσον ταχέως φεύγει!

Πετῶ τὴν πέννα φουρικισμένος, σκαλίζω τὴ φωτιά μου, τῆς προσθέτω ἀκόμη δύο-τρία κουτσουράκια καὶ ἐπειτα ἐξαπλοῦμαι ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μου παρατηρῶν τὰ κοσμήματα τῆς ὀροφῆς, χασμώμενος καὶ ἀναμένων τὴν ἐπίσκεψιν τῆς φαντασίας μου.

Ἀναδιψῶ τὰς ἀναμνήσεις μου ἵνα εὕρω καὶ τι ἄξιον νὰ τὸ ἀναγράψω. Ἄλλ' ὅλαι, ὅσαι ἐνεφανίσθησαν, ὅλα μου τὰ ἐπεισόδια, ὅλαι μου αἱ περιπέτειαι διωχετεύθησαν διὰ τῆς γραφίδος ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ καὶ δὲν μένει κάμμία, μὰ κάμμία, ποῦ νὰ μὴ τὴν ἔγραψα.

Πόσῃ ὥραν ἔμεινα σκεπτόμενος; Τίς οἶδε! Τοῦτο μόνον ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὁ ἥλιος δὲν εἶχε πλησίαση τὴν δύσιν του ὅταν ἤρχισα τὴν ἀνάκρισιν αὐτὴν τοῦ παρελθόντος μου. Τώρα δὲ τὸ σκίῳφως ἤρχισε νὰ καθιστᾷ δυσδιάκριτα τὰ ἀντικείμενα, ἡ δὲ λάμψις τῆς ἐστίας καθίστατο βαθμηδὸν ζωηρότερα, ἐφ' ὅσον ἡ φύσις ἐξοφοῦτο.

Ἀφῆνης, χωρὶς κρότος τις νὰ προαναγγείλῃ τὴν ἀφιξίν τῆς, χωρὶς νὰ τὴν ἴδω εἰσερχομένην διὰ τῆς θύρας, μία κυρία ἐνεφανίσθη πρὸ ἐμοῦ. Καίτοι τὰ χαρακτηριστικά τῆς δὲν ἦσαν πλέον εὐδιάκριτα, ὡς ἐκ τοῦ εἰσερχομένου σκότους, ἠδυνήθη ὁμοίως νὰ κρίνω ὅτι ἦτο ὡραία. Λεπτὸν καὶ διαφανὲς κρῆδεμον ἐκάλυπτεν ὀλόκληρον τὸ σῶμά τῆς. Τὸ βλέμμα τῆς ἤστραπτε μακρόθεν ὡς ἀστὴρ. Ἄλλ' ἦτο διττῶς ἐρασίμα, ὡς πᾶσα ὡραία γυνὴ ἡ ὁποία ἀτελεῶς ὑποκρύπτει τὰ θέληγτρά τῆς.

— Δὲν ἐπερίμενα ἐπισκέψεις, ἐπιθύρισα κάπως ἀμήχανος καὶ παρατηρῶν συγκεχυμένως τὴν ἀτημελησίαν τῆς περιβολῆς μου.

— Μὴ ταραττεσθε, ἀγαπητὲ κύριε, ἔκαμεν ἡ ἀγνωστος. Εἶμαι... ὦ! Θεέ μου! δὲν εἶμαι κάμμία ἐπισημότης... Εἶμαι ἀπλοῦστατα ἡ Πρωτοχρονιά.

— Εἶνε δυνατόν!... Σεῖς λοιπὸν εἰσθε ἡ μεγάλη ἀγνωστος;

— Ἄλλὰ ναί...

— Τότε, σὰς ἰκετεύω, ὑψώσατε διὰ μίαν στιγμὴν τὸν πέπλον σας καὶ ἀφήσατέ με ν' ἀναγνώσω ἐπὶ τῶν θελητικῶν χαρακτηριστικῶν σας τὸ μυστήριον τοῦ μέλλοντος.

— Δὲν εἶμ' ἐγὼ τὸ μέλλον. Μικρὸν μόνον μέρος αὐτοῦ φέρω ὑπὸ τὸν πέπλον μου. Ἄλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀποκαλύψω. Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια ἀγνωστὸν ποῖον μέρος ἐπιφυλάσσεται εἰς ἕνα ἕκαστον ἀπὸ τῆς ἡδονῆς ἢ τῆς θλίψεως τοῦ κόσμου τούτου. Ἐν μὲν λέγει εἶμαι τυφλή.

— Ἄ! ἤκουσα πολλάκις ν' ἀποδίδουν τὴν σκλη-

ρὰν αὐτὴν ὀνομασίαν εἰς τὴν δέσποιναν Τύχην... ἄλλ' ἠγνόουν ὅτι σεῖς... μὲ τόσον ὡραῖα μάτια μάλιστα!...

— Ἀκολουθῶ τὸν δρόμον μου κατ' εὐθεῖαν, εἶπεν ἐκείνη ἄλλὰ τίποτε ἄλλο. Ἄν δὲν ἦτο ἔτσι, θὰ εἶχον τὴν σκληρότητα νὰ βλέπω τόσα δάκρυα γὰ χύνονται; Ἐγὼ εὐτυχίαν ἐκεῖ, προσέθηκε δεικνύουσα τὸ κρῆδεμόν τῆς, ἀλλ' ἔγω ἐπίσης λύπας καὶ δοκιμασίας... Μοιράζω καὶ ἀπὸ τὰς μὲν καὶ ἀπὸ τὰς δὲ ἀσυνειδήτως κατὰ τὸ διάστημα τῆς πορείας μου...

— Καὶ δὲν αἰσθάνεσθε τύψεις;

— Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν τοῦτο; Πιστὴ ἐντολόδοχος, ἐκπληρῶ συγχρόνως τὸ καθήκόν μου καὶ τὴν εἰμαρμένην μου... Ἄλλως τε φέρω πάντοτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους μαζί μὲ τὰς πικρίας καὶ ἐν φάρμακον ἀνάλογον πρὸς τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἀκουσίως τοῖς προξενῶ.

— Τί λοιπὸν;

— Τὸ θάρρος νὰ μὴ καταρῶνται ποτὲ καὶ νὰ ὑπομένουν τὴν τύχην των εὐλογοῦντες τὸν Θεόν.

— Μείνατε, σὰς παρακαλῶ, ἀκόμη... Τὸ θάρρος αὐτό, περὶ οὗ ὀμιλεῖτε, πολλάκις μοῦ ἔλειψε... Εἰπέτε μοι...

— Τίποτε πλέον! ἀπήνησεν ἐξαφανιζομένη. Καλὴν ἐνταμῶσιν!

— Παράδοξος ἐπισκέπτρια, ἐσκέφθη. Φλύαρος, ὡς ὅλαι αἱ γυναῖκες, δὲν μοῦ εἶπε τίποτε σχεδόν. Μὰ πῶς συνέβη; Μήπως ὄνειρεύομαι;

Καὶ ὅμως, καίτοι προσεπάθουν ν' ἀποσείσω ἐν εἰδὸς νάρκης ἡ ὁποία μὲ εἶχε καταλάβῃ, παρέμενον οὐχ' ἤττον ἀκίνητος μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἀτενεῖς πρὸς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας.

— Χαῖρε, φίλε μου! ἤκουσα φωνὴν ἀπότομον.

— Ἄλλος πάλιν; ἐτονόθρυσά χωρὶς νὰ ἐκπλαγῶ καὶ πολὺ.

Καὶ εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἀντανάκλασιν τῆς φλογὸς εἶδον γέροντα μὲ μακρὰν λευκὴν γενειάδα, κοίλας παρειάς, ὕψος περίλυπον καὶ εἰρωνικὸν συγχρόνως. Τοῦ εἶδεξα διὰ τῆς χειρὸς ἐν κάθισμα.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ ἐπισκέπτης, ἀρνούμενος νὰ καθῆσθαι. Δὲν στέκομαι ποτέ... Ποτέ!

— Μήπως κατὰ σύμπτωσιν εἰσθε ὁ Περσιπλανώμενος Ἰουδαῖος...

— Ὅχι. Δὲν μὲ κατεδίκασεν ἡ θεία ὀργὴ νὰ περιπατῶ ἀενάως. Ἄλλοτε θὰ μοι ἦτο δυνατόν νὰ διαμείνω ὑπὸ τὴν στέγην σου καὶ μάλιστα νὰ σοι φανῶ χρήσιμος, ἐάν ἤθελες... Τώρα ὅμως εἶνε πολὺ ἀργά!...

— Ἐν τούτοις, σabaστέ μοι ξένε, δὲν ἐνθυμοῦμαι ποτὲ νὰ ἐφέρθην πρὸς ὑμᾶς ἀγενῶς...

— Δὲν ἐνθυμῆται! ἐπανέλαβεν ὁ ἐπισκέπτης μὲ τόνον ἀορίστου εἰρωνίας... Ὅλοι οἱ ἴδιοι εἶνε!... Ἄλλ' ὅταν μάθης τὸ ὄνομά μου δὲν θ' ἀπορῆς πλέον. Εἶμαι ὁ Ἀπολεσθεὶς χρόνος.

Ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

Φεῦ! τὰ καλλίτερά μου ἔτη ἐσπαταλήθησαν, ἐχάθησαν ἀνεπιστρεπτί! Ὅλαι αἱ καλὰ πράξεις, ὅλα τὰ μεγαλοεργήματα τὰ ὁποῖα ἠδυνάμην νὰ κάμω!... Ἡ ἐξαντληθεῖσα ζέσις, τὸ ἱερόν πῦρ τὸ ὁποῖον ἀφήκα νὰ σβεσθῇ!... ὦ! τί κρίμα!

— Δὲν θὰ φύγῃς, δὲν θὰ με ἀφήσῃς πλέον, θελητικὸν φᾶσμα, καὶ θὰ ἐπανέρω ἐν σοὶ ὄλην τὴν παρελθούσαν νεότητά μου.

Ο ΠΕΤΡΟΣ

Ἦτο χθές. Τῶν ἔκτων βραδυπατούντων, ἀνηρχόμεθα μίαν τῶν ὁδῶν τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, ὑπὸ τὸν γλυκὺν τοῦ φθινοπώρου ὀρίζοντα, τὸν ὀρίζοντα τῶν ἀναμνήσεων.

Διὰ μέσου τῶν ἡμιαποφυλλισμένων δένδρων, αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐφαινότο πολλάκις προκαλοῦσαι τὸ θεῖον τοῦ ἔρωτος αἰσθημα.

Μὲ τὴν φίλην μου, τὴν βαρῶνην Μεκλαίρ, ρεμβώδεις αἰσθανόμενοι διερχομένην διὰ τῶν καρδιῶν μας τὴν πρώτην τοῦ φθινοπώρου φρικίαν, ἀνεφέραμεν ἐκ τῆς μνήμης τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος καὶ ἀνεζήσαμεν μίαν εἰσέτι φορὰν ὁμοῦ τὰς γλυκειὰς καὶ φευγαλέας ὥρας τῆς ἀποπτώσεως εὐτυχίας.

— Ἐγὼ, εἶπεν ἡ Βαρῶνη, κινούσα περιλύπως τὴν χαρίεσσαν κεφαλὴν τῆς, δὲν θέλω νὰ ὀμιλῶ περὶ τοιούτων πραγμάτων, διότι ὑπὸ τὰ κίτρινα αὐτὰ φύλλα τῆς παρελθούσης ζωῆς, ἀσύρω ἐν σάβανον.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοί μου διεστέλλοντο ἐρωτηματικῶς, ἐξηκολούθησε σπογγίζουσα πύρινον δάκρυ ἀναβλύσαν εἰς τὸν κανθὸν τῶν ὡραίων τῆς ὀφθαλμῶν.

— Ναι! εἰς ἄνθρωπος, θῦμα τῆς φιλαρσεκείας, ἐφονεύθη πρὸς χάριν μου καὶ πάντοτε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ λυκαυγοῦς, τὴν ὥραν τῶν ἀναμνήσεων, αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου ἀγωνιῶσαν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς τύψεως.

Μετὰ στιγμὴν δὲ ἀλγεινῆς σιωπῆς, ἐξηκολούθησεν.

— Ἐπαναβλέπω τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀνάστημα καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ τὴν τόσον ὡραίου, τὴν τόσον ὑπερῆφανον, μὲ τὴν μαύρην κόμην, ἣν ἐπέστερε τὸ ναυτικὸν του πηλίκιον, τοὺς μεγάλους ρεμβώδεις ὀφθαλμούς, τὴν κανονικωτάτην ρίνα, τὰ κοράλλινα χεῖλη καὶ τοὺς ἀδαμαντίνους ὀδόντας. Τὸν εἶδα διὰ πρώτην φορὰν εἰς Πανγκρίν, μικρὰν νορμανδικὴν παραθαλάσσιον ἐξοχὴν. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἡ εὐφύης καὶ ὡραία μορφή τοῦ ναυτικοῦ προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν μου.

Ἐγνωρίσθημεν. Ὀνομάζετο Πέτρος Τρέβαρ καὶ ἦτο ἐτῶν εἰκοσιεξί, κοινὸς δὲ ἀλιεὺς τὸ ἐπάγγελμα.

Ποικίλαι φῆμαι διέτρεχον τὸ χωρίον διὰ τὴν καταγωγὴν του τὸν θεώρουσαν υἱὸν εὐγενοῦς κυρίου καὶ ὡραίας Παρισινῆς ἀνθοπώλιδος, ἣτις ἐγκαταληφθεῖσα, ἔλεγον, παρὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, ἅμα τῇ γεννήσει τοῦ παιδίου, εἶχεν ἔλθῃ νὰ κρύψῃ τὴν καταισχύνῃν τῆς καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐξ' ἀπελπισίας εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ νορμανδικὸν χωρίον.

Ναῦται γενναῖοψυχοὶ εἶχον περιθάψῃ τὸ νήπιον, ἀναθρέψῃ καὶ καταστήσῃ ἄνδρα, οἷος σήμερον ἦτο.

Οἱ συνάδελφοί του, ἕνεκα τοῦ ἐπιβλητικοῦ του ὕψους του καὶ ἰδία τοῦ θάρρους, τὸν ἐπωνόμαζον «ὁ Ἰππότης». Δι' αὐτοῦς, ὁ ἄνθρωπος οὗτος, οὐτινος τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀνδρεία τοὺς κατέπλησσαν, ἦτο ἦρωας.

Πολλοὶ τῶ ὄφειλον τὴν ζωὴν.

Διότι διὰ τὸν Πέτρον ἦτο ἀπλοῦστατον πρᾶγμα νὰ διασχίξῃ νύκτωρ τὰ ἐξηγριωμένα κύματα ἀναζητῶν δυστυχῆ τινὰ παλαίοντα κατ' αὐτῶν, ἐρμαιῶν

Ἄλλ' ἡ κυματίζουσα γλαμὶς τοῦ γέροντος ἐξηφανίσθη, ἐξητμήσθη ὡς πρὸ ὀλίγου ὁ πέπλος τῆς Πρωτοχρονιάς καὶ ἔμεινα πάλιν μόνος.

— Δὲν ἐπανευρίσκει κανεὶς τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον, οὔτε ἀποκαλύπτει τις τὸ μέλλον, ἐπιθύρισα μετὰ πείσματος. Ὁ ξαναμωραμένος αὐτὸς γέρον καὶ ἡ τρελλὴ ἐκείνη γυνὴ δὲν εἶχα ἀνάγκη, μοῦ φαίνεται, νὰ μ' ἀνησυχῆσουν!...

— Ἐγὼ ὅμως... ὦ! ἐγὼ εἶμαι μίαν ἀνάμνησιν τὴν ὁποῖαν δὲν θ' ἀπωθήσῃς, ἰκέτευσεν ἀργυρόηχος φωνή.

Ἄξιολάτρευτον μικρὸν πλάσμα, ροδόχρουν, ξανθὸν γέλοεν παρουσιάσθη πρὸ ἐμοῦ. Αἱ χεῖρές του ἦσαν πλήρεις ἀνθέων καὶ παιγνιδίων. Εἰς τὴν ποδιάν του ἦσαν συσσωρευμένα ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ἀθυρμάτια, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι τὴν εὐτυχίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

— Ἐνα παιδί! ἐπιθύρισα... Μόνον αὐτὸ ἔλειπε...

— ὦ! δὲν μὲ θωπεύεις τώρα, διότι ἡ καρδία σου εἶνε πλήρης πικρίας... Δὲν εἶνε δυνατόν ὅμως νὰ ἐλησμώνῃς τὰ παιδικὰ σου ἔτη! Τοὺς ἀθῶους παλμούς τῆς καρδίας σου, ὅταν, εἰς παρομοίαν ἐποχὴν, ἀνέμενες τὰ δῶρα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους!...

Ἐνθυμήθητι τὰ φιλήματα τῆς μητρός σου! Ἐγὼ εἰς τὰ χεῖλή μου, ἵνα σοὶ τὰ δώσω, τὰ ἀπολεσθέντα ἐκεῖνα φιλήματα... ὦ! ἐμὲ δύνασαι νὰ μ' ἐγγίσης, νὰ μ' ἐναγκαλισθῇς... Δὲν εἶμαι ἀσύλληπτος ὡς τὸ ἀγνωστον οὔτε ἀνεπανόρθωτος ὡς ὁ χρόνος. Ἐγὼ μένω πάντοτε. Ἰδὲ τὸ σανδάλιον τοῦτο τὸ ἐκ ξύλου μελίας... Οἱ θησαυροί, οὓς περιέχει, εἰσὶν αἱ λησμονηθεῖσαι ἀγαθὰ ἐλπίδες σου... Θέλεις νὰ σοὶ τὰς δώσω ὡς δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς; Τὰς ἐφύλαξα μετὰ προσοχῆς ἵνα σοὶ τὰς ἀποδώσω μίαν ἡμέραν. Ἀνάπνευσε τὸ ἄρωμα τῶν ἀποφυλλισθέντων τούτων ἀνθέων. Ἀναμνησθητι τὰς παρελθούσας ἀνοίξεις σου. Ὁλίψε τὰ πέταλά των ἐπὶ τῆς καρδίας σου ἵν' ἀψηφῆσῃς τὴν τύχην καὶ τὸν χρόνον. Εἶνε τὸ ἀνεκτίμητον κειμήλιον τῆς νεότητος, ἡ ἀνάμνησις!

Καὶ τὸ ξανθὸν φᾶσμα τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου εἶχε γονυπετήσῃ πρὸ ἐμοῦ, ἐνῶ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἡ ψυχὴ μου ἵπτατο πρὸς τὸ παρελθόν.

— Ὅσάκις αἰσθάνεσαι ἑαυτὸν περίλυπον καὶ ἀποτεθαρρημένον, ἐξηκολούθησεν ἡ γλυκεῖα ἀργυρόηχος φωνή, φέρε πρὸς ἐμὲ τὴν ἀνάμνησίν σου, παρεκάλεε τὸν Θεὸν καὶ ζῆτει ἀπ' ἐμοῦ τὸ μυστικὸν τῆς παρελθούσης εὐτυχίας...

Τὸ πῦρ τῆς ἐστίας εἶχε σβεσθῇ ἐν τῷ μεταξύ. Τὸ ψῆχος μὲ ἀφύπνισεν. Ἐκοιμώμην, ναί, ἐκοιμώμην καὶ ἡ Φαντασία μου, τὴν ὁποῖαν εἶχον ἐπικαλεσθῇ πρὶν ἢ βυθισθῆ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Μορφέως, μ' ἐπεσκέφθη καθ' ὕπνου.

Τί γλυκὺ ὄνειρον, πόσον μοῦ ἀνεζωπύρωσε τὴν ἐνεργητικότητά!... Ἄλλ' ὄχι, δὲν θὰ σε ἀφήσω, γλυκεῖα ὄπασια, νὰ σβεσθῇς ἀνεπιστρεπτί. Θὰ σε ζωγραφίσω ἐδῶ ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ διὰ λέξεων καὶ ἀποτέλεσε καὶ σύ, ἂν, ὄχι ἐν εἰκόνι, τούλαχιστον ἐν γραμμαῖς, τὸ ὄνειροποληθὲν διήγημά μου.

(Διασκευή)

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΒΑΡΔΟΣ

ΑΙΜΥΛΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ

Από σήμερα ο «Εσπερος» απέκτησε μεταξύ των άλλων και νέαν συνεργάτιδα, την νεαράν και μουσώληπτον δεσποινίδα Αίμ. Κούρτελη. Είνε μικρά εισέτι ή εργασία της εμπνευσμένης και λίαν ευπαιδευτού ποιητρίδας, άλλ' όμως μαρτυρεί τὸ ποιητικόν της τάλαντο και προοιωνίζεται εὐελπι τὸ μέλλον.

φρικαλέας αγωνίας Όλη αὐτή ή ιστορία με είχε γοητεύσει και ἐν ήμέρα τινι ἀνίας ἔσχον τήν ιδιοτροπίαν νά γίνω ὀλίγον μυθιστορηματική, νά αἰχμαλωτίσω τήν καρδίαν τοῦ λέοντος αὐτοῦ, νά τὸν καταστήσω σκλάβον μου, νά τὸν ἔχω εἰς τήν διάθεσίν μου. Ἐπαιξα τελείως τὸν ρόλον τῆς φιλαρέσκου ὡσανεὶ ἐπρόκειτο περὶ τινος μαρκησίου ἢ κόμητος. Ποσάκις ἡμικεκλιμένη ἐν τῇ λέμβῳ του, περὶ τὸ λυκαυγές, ἐν θαλάσῃ ἔψαλλα πρὸς χάριν του τήν βαρκαρόλαν τοῦ Ρέγερ, ἣν τόσο θαυμασταί μου εἰς μάτην με ἰκέτευσαν νά ψάλω! Ποσάκις μετέβην παρὰ τήν κλίνην τοῦ ἀτυχοῦς ἀλιεύου νά τὸν περιθάλλω ἐν ἀσθ.νεῖα, καταφιλοῦσα τὸ ὄχρον του μέτωπον!

Τὸν ἐθάμβωσα ἐκ τῆς ὠραιότητός μου, τῆς λεπτότητος τῆς χλιδῆς, τὸν ἡχμαλώτισα διὰ τῆς γλυκύτητος και τῆς χάριτος.

Ἡ καρδία του ἄλλως τε δὲν ἦτο θωρακισμένη κατὰ τοῦ ἔρωτος, ὅπως κατὰ τοῦ φόβου. Παρὰ τῆς μητρὸς του, ἣν ὁ ἔρωσ εἶχεν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητός της φονεύσει, εἶχε κληρονομήσει ψυχὴν μεστήν ἀγάπης, λεπτήν, εὐπαθῆ. Καίτοι ἀνήκεν εἰς τὸν ὄχλον, οὐδέποτε θά ἠγάπα μίαν χωρικήν, ἐν ἐκ τῶν ἐλευθεροστόμων ἐκείνων πλασματίων, με τοὺς ἀγροίκους τρόπους.

Ἄσυνειδήτως, ἦτο ποιητής.

Πολλάκις τήν ἐσπέραν, ἐν ᾧ μακράν ή σελήνην ἐπαργυροῦσα τὰ κύματα ὑψοῦτο ἀνά τὸ ὀλογάλανον στερέωμα, ὁ Πέτρος ἐξηπλωμένος ἐν τῇ λέμβῳ του ἐρέμβαζε και μία θωπευτική, ἀλλὰ μελάγχολος φλόξ ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὑπὸ τήν ἀπαλὴν γλυκύτητα τῶν σεληναίων ἀκτίων διέκρινε τὸ γλυκὺ ἴνδαλμα μίᾶς γυναικὸς, με ξανθὴν κόμην, με σακφειρίνους ὀφθαλμούς, με μεϊδιάμα εὐθέου εἰς τὰ χεῖλη, ἣτις ἐφαίνετο κλίνουσα πρὸς αὐτόν.

Ἄτυχῇ Πέτρε! Ἄφ' ἧς ἡμέρας με εἶδεν, ἀπωλέσθη. Ἡμῆν ή ἐνσάρκωσις τοῦ ὄνειρου του.

Ἐκτοτε, με ἐλάτρευσε παραφόρως. Ὡς σκιά, προσεκολλήθη εἰς τὰ βήματά μου, εἰς τὰ ἔγνη μου.

Ὅταν τὸν ἐπλησίαζον, ὠχρότης διεχύνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του ὅταν τῷ ὠμίλου ἐφφίετα.

Τὴν ἐσπέραν, ὀπισθεν τοῦ παραθύρου μου, τὸν ἔβλεπον στηριζόμενον ἐπὶ τῆς λέμβου του, προσπαθούντα νά με διακρίνη τήν πρωΐαν, εἰς τήν αὐτὴν τήν ἐπανεύρισκον εἰσέτι θεσιν.

Τότε ή ὑπερφάνεια με κατελάμβανε. Ἡμῆν ὑπερήφανος διότι εἶχον αἰχμάλωτον, ἐγώ, τόσο ἀδύνατη, τόσο λεπτή, τὸν ἀνδρα ἐκείνον τὸν ὑπερήφανον, τὸν βασιλέα αὐτὸν τῆς θαλάσσης.

Ἦλθεν ὁ Σεπτέμβριος και μετ' αὐτοῦ αἰ βραχεῖαι, ψυχραὶ και θυελλώδεις ἡμέραι. (Ἐπεται τὸ τέλος)

ΡΙΧ. Σ. ΠΑΡΙΣΗΣ

ΚΑΝΕΙΣ

Σάν φεύγουνε τὰ σύννεφα και δύνουν Ποιὸς ῥώτησε ποῦ πᾶνε θλιβερά ;
Ἄν εἶνε ή καρδιές ποῦ δάκρυα πίνουν Ἄλλοίμονο ! κι' ἂν εἶν' ή Συμφορά.

Ποιὸς ῥώτησε ;...Κανεὶς !... κανεὶς δὲν ξέρει Ἄν ἔκλαψε τὴ νύχτα ὁ οὐρανὸς, Ποῦ τώρα τήν αὐγὴ θαρρεῖς πῶς χαιρεῖ Και λάμπει ὀλη μέρα γαλανός !

ΑΙΜΥΛΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ

*** ΣΤΙΧΟΙ ΧΩΡΙΣ ΤΡΑΓΟΥΔΑΙ ***

Τ' ΑΗΔΟΝΙΑ

Ἀφιερῶται τῇ φιλότῃ Καλύβῃ τῆς Ἐρημίτιδος.

Τ' ἀηδόνι κι' ἂν ἐσώπασε, κι' ἂν ἔπαψε νά ψάλλῃ, τ' ἀηδόνι ποῦ νανούριζε τὸν ὕπνο τοῦ διαδάτη, μὴν τὸ κακοτυχίσετε. . . Ἄν τώρα δὲν τ' ἀκοῦτε νά τραγουδῇ γλυκὰ - γλυκὰ τοῦ ἔρωτα τραγοῦδι δὲν ἔπαθε κἂν τίποτε, δὲν χάθηκε ή φωνή του . . εὐρήκε αὐτὸ ποῦ ἠθελε, γι' αὐτὸ ἔπαψε νά ψάλλῃ

Μία μ' ῥα ἐκεῖ ποῦ διάβαινε χύνοντας τὸ σκοπὸ τοῦ ὄνα λαγγαδι ἀπέραντο σπαρμένο ἀπὸ πλατάνια ποῦ ῥιχναν ἴσκιους φουντωτοὺς ὄς τῆς ρηματιάς [τὴν ἀκρὴ ἄλλο ἀηδονάκι ἐξάνοιξε κι' ἐζύγωσε σιμά του.

Τώρα σάν τύχη και περᾶ διαδάτης κουρασμένος και γύρη ἐκεῖ ὄς τὸν πλάτανο σιμά νά ἔαποστάσει ἔχει τὸν ἴσκιο μπόλικο και τὸ νερὸ κοντά του.

Μ' ἀφοῦ τοῦ φύγη ή κούρασι κι' ὁ ὕπνος τὸν γέλασε, δὲν τὸν εὐπνᾶ σάν ἄλλοτε τραγοῦδι μαγεμένο ποῦ ἔάνοιγε τόσαις φοραῖς ἀπ' τ' ἀηδονιοῦ τὸ στόμα και μένει ὁ δόλιος σκιθρωπὸς και παραπονεμένος...

Δὲν ξέρει—ποιὸς νά τοῦ τὸ πῆ;— πῶς τώρα πιά [τ' ἀηδόνι

τά πῆδ γλυκὰ τραγοῦδια του ὄς τὸ τοῖρι του τὰ λείει. Ἄν τραγουδοῦσε ἄλλοτε ὄς ὀλόκληρη τὴ φύσι ἦταν πικρὸ τὸ λάλημα, δὲν ἦτανε τραγοῦδι. Παραπονιῶταν κι' ἔκλαιγε γιὰτὶ δὲν εἶχε ταῖρι κι' ὄλος ὁ κόσμος τ' ἀκούγε. Μά τώρα ποῦ τὸ βρῆκε δὲν ἔχει ἀνόγκη πιά κάμμιά νά τραγοῦδᾷ ὄς τοὺς ἔξενους, μόνο χαρὰ ὄς τὸ ταῖρι του π' ἀκούει τὴ λαλιά του!

Καλάμαι, 31 Μαρτίου 1904

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

* ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ *

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΚΤΗΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

III

Τὴν ἐπομένην ἐξύπνησε με βαρεῖαν τήν κεφαλὴν, ὡς κατόπιν νυκτὸς ὀργίων, και συγχρόνως με τήν καρδίαν πιεζομένην ὑπὸ ἀγωνίας.

Ὅταν τὸ λαμπρὸν τοῦ ἡλίου φῶς πᾶση ἐπὶ τινος θεατρικῆς σκηνογραφίας, τὴν μεταβάλλει, ἀπὸ μαγικῆς ὀπτασίας, οἷα ἐφαίνετο τήν νύχτα, εἰς ἄθλιόν τι γελοιογράφημα. Ἀπαράλακτα συμβαίνει και εἰς τήν ζωὴν μας.

Οὐδὲν τὸ ἀπρόοπτον συνέβη εἰς τὸν Σβίρσκι ἐγνώριζε ποῦ ἐβάδιζε, τώρα ὅμως, ὅπότε ὁ φραγμὸς ὑπερπηδήθη, τὸν ἐκυρίευσεν εἶδος τι ἀκατανόητου φόβου Τὴν προτεραίαν ἀκόμη, ἐσκέπετο, ἠδύνατο νά ἀποσυρθῇ. Ὅσω και ἂν ἐπροσασίετο ὅτι ὁ καιρὸς τῶν σχέψεων εἶχε παρῆλθῃ, ἀνεμινήσκετο οὐχ' ἤττον ὄλα ἐκείνα δι' ἄτινα ἄλλοτε κατέκρινε τήν κ. Ἐλτζεν και τὸ πνευμά του ἐκυριεύετο ὑπὸ θλίψεως.

Κάποια φωνὴ τοῦ ἐψιθύριζεν ἄλλοτε :

«Μὴ φανῆς ἀνόητος».

Τώρα ή ἴδια φωνὴ τοῦ ἔλεγεν : «εἶσαι ἀνόητος».

Και δὲν ἠμποροῦσε νά τήν κατασιγάσῃ τήν φωνὴν αὐτὴν με τὰς δικαιολογίας του ή με τήν ἀπλὴν αὐτὴν φράσιν : «Τώρα εἶνε ἀργὰ πλέον».

Διότι ή συνείδησίς του τοῦ ἔλεγε τότε εἰς ἀπάντησιν : «Ὅ,τι κάμεις εἶνε ἀνοησία προερχομένη κυρίως ἐκ τῆς ἀδυναμίας σου».

Και ἐπὶ τῇ σχέψει ταύτῃ ἤσθάνετο ἐντροπήν. Ἐὰν ἦτο νέος ἀκόμη, θά εἶχεν ὡς ἐπιχείρημα τήν ἀπειρίαν. Ἐὰν δὲν τήν εἶχε γνωρίσει πρὸ τῆς ἐν Ριβιέρα συναντήσεώς των, θά τὸν ἐδικαιολόγει πάλιν ή ἀγνοία τοῦ παρελθόντος τῆς γυναικὸς ταύτης. Ἄλλ' οὐδὲν τούτων ἠδύνατο νά προφασισθῇ.

Ἐν Βαρσοβία, ὅπου αὐτὴ ἦτο τὸ θέλγητρον τῶν συναναστροφῶν, μυριάκις ἤκουσε νά ὀμιλῶσι περὶ αὐτῆς. Τὴν ἀπεκάλουον οἱ δὲ κακολογοῦντες αὐτὴν, ἀφοῦ ἠκόνιζον τήν γλωσσάν των διὰ λογαριασμόν της, ἔσπευδον κατόπιν ποῖος πρῶτος νά παρευρεθῇ εἰς τὰς ἐορτάς, ἃς ἐδίδεν ἐκείνη.

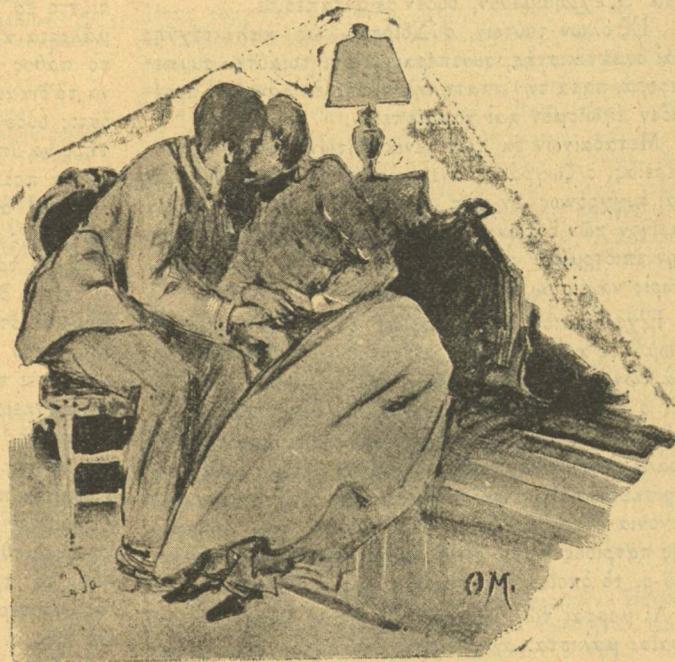
Αἱ κυρίαί της Βαρσοβίας, καιτοὶ κυριολεκτικῶς δὲν τήν ἐχώνευον, ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο και ν' ἀποφύγῃ τήν συναναστροφὴν της, λόγω τῆς συγγενείας, ἣτις τήν συνέδεε πρὸς τὰς περισσοτέρας οἰκογενείας τῆς ὑψηλῆς τάξεως. Μερικαὶ μάλιστα — και ἴσως-ἴσως ἐκείναι αἵτινες εἶχον λόγους νά φοβῶνται τήν κατάκρισιν τῆς κοινῆς γνώμης — ἀνελάμβανον τὸ ἀρκετὰ δυσχερὲς ἔργον τῆς ὑπερασπίσεως τῆς ὠραίας χήρας. Ἄλλα! δέ, καιτοὶ ἤττον ἐπεικτεῖς, δὲν ἀνελάμβανον ὅμως τήν πρωτοβουλίαν νά τῆς κλείσουν τήν θύραν.

Κάποιος εὐφυολόγος, ὀμιλῶν περὶ τῆς κ. Ἐλτζεν, ἔλεγεν ὅτι δὲν ἀνήκει οὔτε εἰς

Τέλος, ἐπειδὴ εἰς μίαν πόλιν τὰ πάντα συμφύρονται και ἐξισοῦνται, ή διαγωγή τῆς κ. Ἐλτζεν, σιωπηλῶς, ἐγένετο ἀνεκτὴ.

— Δὲν πρέπει νά εἴμεθα πολὺ ἀπαιτητικά πρὸς τήν ἀγαπητὴν Ἐλένην, ἔλεγον ἐκείναι αἱ ὅποιαι ἐδεικνύοντο ἀληθῶς φίλαι της. Δὲν πρέπει ἄλλως τε νά λησμονῶμεν ὅτι ἔχει και μερικά πραγματικά προτερήματα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ή κοινωνία τῆς ἐσυγχώρει παραπτώματα, ἄτινα διὰ πᾶσαν ἄλλην δὲν ἦσαν

ἀνεκτά. Πόσα ἐψιθυρίζοντο δι' αὐτὴν ! Ἐλεγον ὅτι, ἔτη τινὰ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, ή κ. Ἐλτζεν ἔζη-ἦδη χωριστὰ ἀπ' αὐτόν, ὅτι ἀνέτρεφε τὰ παιδιά της ὡς νά τὰ προώριζε διὰ τὸ ἵπποδρόμιον, χωρίς τήν ἐλαχίστην φροντίδα περὶ τῆς ἐκπαίδευσέως των και ἄλλα ἀκόμη τὰ ὅποια διὰ νά γίνουον ἐντελῶς πιστευτὰ ἔπρεπε νά ἦτο ὀλιγώτερον πλουσία ή περὶ ἧς ὁ λόγος και νά κρατῇ σπῆτι ὀλιγώτερον ἀνοικτόν.

Ὡς πρὸς τοὺς ἀνδρας, ή κακολογία μεταξύ των ἔδινε κι' ἔπαιρνε, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον, και μάλιστα μεταξύ τῶν θαυμαστῶν τῆς κ. Ἐλτζεν, μόνος δὲ εἰσώπα ὁ ἐκάστοτε εὐνοοῦμενος ή ὅποιος ἠθελε νά περάσῃ ὡς τοιοῦτος.

Ὁ Σβίρσκι δὲν ἠγνώει ὄλας αὐτάς τὰς διαδόσεις τοσοῦτε μᾶλλον, καθ' ὅσον μία φίλη στενὴ τῆς κ. Ἐλτζεν, ή κ. Βρονίκοβνα, τήν ὅποιαν εἶχε γνωρίσει και αὐτὸς ἄλλοτε ἐν Βαρσοβία, τοῦ εἶχεν ἐπιβεβαίωσι και αὐτὰς και ἄλλας ἀκόμη, τοιαύτης φύσεως ὡστε μόνον μία στενὴ φίλη ἠδύνατο νά γνωρίξῃ.

Και ἐν τούτοις ἐκείνα τὰ ὅποια ἔπρεπε νά τὸν τρομάζουον, τούναντίον τὸν εἴλκυον πρὸς τήν γυναῖκα ἐκείνην. Ἄφ' ἧς ἔμαθε τήν ἐν Μόντε-Κάρλο

παρουσίαν της, μίαν μόνην ιδέαν είχε, να συνδέση στενήν μετ' αὐτῆς γνωριμίαν, να τὴν σπουδάσῃ, ὡς καλλιτέχνης, να πληροφορηθῆ περὶ τοῦ ὁποῖον θέλητρον ἢ γυνὴ αὐτῆ, ἥτις κατέστη παγκοσμίου φήμης, ἠδύνατο να ἐξασπῆ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν.

Ἀπὸ τῶν πρώτων του βημάτων αἱ πληροφορίες, ἃς ἀπεκόμισεν, ὑπῆρξαν ἀπογοητευτικαί· ὠραία καὶ θελκτικὴ πάντως ἡ ὠραία αὐτῆ κυρία ἐστερεῖτο καρδίας καὶ ἀγαθότητος. Οἱ ἄνδρες δὲν τὴν ἐνδιέφερον ἢ ἐφ' ὅσον ἠδύνατο να τῇ φανῶσιν ὠφέλιμοι, ἐλάχιστα δὲ ἐφρόντιζε περὶ τῆς φιλολογίας καὶ τῆς καλλιτεχνίας. Ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν ἐλάμβανε μόνον ὅσα τῇ ἐχρησίμευον, οὐδὲν δὲ ἀνταπέδιδε.

Ἐξ ὧλων τούτων, ὁ Σβίρσκι, ὡς καλλιτέχνης καὶ σκεπτικιστῆς, συνεπέριεν ὅτι τοιαύτη συμπεριφορά, παρὰ τὴν ἀπατηλὴν αὐτῆς ἐπιφάνειαν, προέδιδεν ἐγωισμόν καὶ χαμαιρπειαν.

Μεταβαίνων ἐκ τῶν γενικοτήτων εἰς τὰς λεπτομερείας, ὁ ζωγράφος ἀνεγνώριζεν ἐν τῇ κ. Ἐλτζεν καὶ συγχρόνως ἐν τοῖς τέκνοις αὐτῆς, τὸν τύπον ἐκείνων τῶν ὄντων, ἐν οἷς ἡ μάθησις ἀρχίζει ἀπὸ τῆν ἐπιδερμίδα καὶ τελειώνει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, χωρὶς να εἰσχωρήσῃ βαθύτερον.

Ἐίχε δίκαιον ὁ Βιαδρόφσκι ὅταν ἔλεγεν ὅτι ὁ Ρωμύλος καὶ ὁ Ρώμος ἀνετρέφοντο καθὼς τὰ παιδιὰ τῶν ἐμποροῦπαλλήλων. Ἦτο γενικῶς γνωστὸν ὅτι ὁ πατὴρ τῆς κ. Ἐλτζεν εἶχεν ἀπαιτήσεις εὐγενείας, ἀλλ' ὁ πάππος τῆς ἦτο ἀπλοῦς σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος. Μὲ τὸ εἰρωνικὸν αὐτοῦ πνεῦμα ὁ Σβίρσκι εὗρισκε κυριολεκτικῶς γελοῖον τὸ να μὴ ἔξυρουν τὰ ἐγγόνια ἐνὸς ὑπαλλήλου ὅχι μόνον τὴν γλῶσσαν τῆς πατρίδος των, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὴν προφορὰν τοῦ ρ, τὸ ὁποῖον ἐπρόφερον γ, ὡς οἱ Παρισιοί.

Αἱ μορφαὶ τῶν δύο παιδιῶν ἦσαν ὠραία, πολὺ ὠραία μάλιστα, ἀλλ' εἰς τὰ δύο αὐτὰ μικρὰ κεφαλάκια, τὰ τόσον ὅμοια πρὸς ἀλληλα, ἡ καλλονὴ αὐτῆ δὲν ἦτο κληρονομία γενεαλογικὴ ἀλλὰ μᾶλλον ἀποτέλεσμα τύχης, ὀφειλόμενον εἰς φυσιολογικὸν τι μυστήριον, οἷον ἦτο καὶ τὸ ὅτι ἐγεννήθησαν δίδυμα. Ναί μὲν ἡ μήτηρ των ἦτο ὠραία, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐσήμαινε τίποτε. Εἰς τὰ ὄμματα τοῦ καλλιτέχνου ἐπίσης οὐτε ἡ περιουσία των τοῖς προσέδιδε τινα αἴγλην, διότι τοὺς ἐγνώριζεν ὡς νεοπλούτους.

Ἐν τούτοις ἐφ' ὅσον ἐσχετίζετο πλεῖστον μετὰ τῆς κ. Ἐλτζεν ἐπὶ τοσοῦτον καὶ αἱ πρώται αὐταὶ ἐντυπώσεις του μετέβλλοντο.

Ἀπὸ τῆς πρώτης συναντήσεώς των ἐκείνη τὸν εἶχε διακρίνη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων καὶ προσεπάθησε να τὸν ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὴν καὶ να τὸν συγκαταστήσῃ. Ἄλλως τε ἦτο τῷ ὄντι ὁ καλλίτερος τῶν περιστοιχοῦτων τὴν ὠραίαν κυρίαν· εἶχε διάσημον ὄνομα, ἀπῆλαυε μεγάλῃς φήμης καὶ ἦτο κάτοχος σημαντικῆς περιουσίας. Ἐν μόνον τοῦ ἔλειπεν, ἡ νεότης, ἀλλὰ μήπως καὶ ἐκείνη δὲν ἦτο τριάντα πέντε ἐτῶν; Ἐκτὸς τούτου τὸ ἠράκλειον παράστημα τοῦ Σβίρσκι δὲν ἀντιπαθίστα τὴν ἐλλείπουσαν νεότητα; Ἐὰν τὴν ἐνυμφεύετο, θ' ἀπέδιδε τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν εἰς μίαν γυναῖκα, περὶ τῆς ὁποίας ὄλος ὁ κόσμος ὠμίλει μετ' ἐλαφρότητος.

Ὡς πρὸς αὐτὴν, ἠδύνατο τῷ ὄντι να φοβῆται ἐκ μέρους του, ὡς ἐκ τοῦ εὐμεταβόλου τοῦ χαρακτῆρος του, νέους ἔρωτας, ἐξ ἄλλου ὅμως ἐφαίνετο

κατὰ βάθος ἄνθρωπος καλῆς καρδίας καὶ δὲν ἐστερεῖτο, ὡς ὅλοι οἱ καλλιτέχνη, ποιῶς τινος ἀθωότητος. Εἶχε λοιπὸν μεγάλας ἐλπίδας να κατορθώσῃ να τὸν προσελκύσῃ ὀριστικῶς. Βαθυμῆδον ἢ συγχρότης τῶν σχέσεων κατωρθώσε να τὴν κάμῃ να μὴν ἀποβλέπῃ εἰς μόνον τὸ συμφέρον, διότι, ἐφ' ὅσον ὁ Σβίρσκι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰλκύνετο πρὸς αὐτὴν, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἐκείνη ἐγοητεύετο, οὕτως ὥστε ἐνόμισε τέλος ὅτι ἠγάπα καὶ ἤρχισε να τὸ πιστεύσῃ σοβαρῶς.

Εἰς τὸν Σβίρσκι συνέβη ὅτι συμβαίνει καὶ εἰς ἄλλους πολὺ εὐφυστέρους του. Τὸ πνεῦμα ἐσκοτίζετο ἐφ' ὅσον αἱ αἰσθήσεις ἀφυπνίζοντο. Συνέβη μάλιστα κατὰ χειρότερον ἀκόμη, ὅτι ὑπεκόσαστο εἰς τὸ πάθος του καί, ἀντὶ να τὸ πολεμήσῃ, ἐπέζητει να τὸ δικαιολογήσῃ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, αὐτὸς, ὅστι; οὐδὲν ἠγνόει, ἤρχισε να λαμβάνῃ τὸ μέρος τῆς, να ὑποτιμᾷ τὰ παραπτώματα, να ἐξηγῆ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἐσκέπτετο, ὅτι οὐτε ἡ καταγωγή τῆς οὐτε ἡ διαγωγή τῆς παρέχουσιν ἐγγυήσεις διὰ τὸ μέλλον, ἀλλὰ ποῖος δύναται να ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν ἐδαρύνθη πλέον τὸν τρόπον αὐτὸν τοῦ ζῆν καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἐτοιμὴ να ἐναγκαλισθῆ βίον ὄλως νέον; Ἀναμφιδόλως ἐν τῷ ἀτόμῳ τῆς ἀνακαλύπτει τις μεγάλην φιλαρέσκειαν, ἀλλ' ἀρὰ γε ἡ φιλαρέσκεια αὐτῆ δὲν εἶνε προῖον τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης τῆς; Θὰ ἦτο παράλογον να σκέπτηται κανεὶς ὅτι, ἐπειδὴ ἐν ἄτομον κατέχει πολλὰ ἐλαττώματα, στερεῖται παντὸς πλεονεκτημάτος. Ἡ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ εἶνε οὕτω πως πλασμένη, ὥστε ἀρκεῖ να παρουσιασθῆ μία εὐκαιρία ἀπόδοτος διὰ ν' ἀποκαλύψῃ τὰ προτερήματά τῆς καὶ να πνίξῃ ὑπ' αὐτὰ τὰς προτέρας κακίας. Ἐκτὸς τούτου ἡ πρώτη νεότης τῆς κ. Ἐλτζεν παρήλθε πλέον, δὲν εἶνε δὲ δυνατόν να μὴ αἰσθάνηται ἐν συνειδήσει τὴν ἀνάγκην ζωῆς ἐντίμου καὶ γλυκεῖας διὰ τὸ μέλλον. Ἐὰν δὲ παρουσιασθῆ ἀνὴρ, δυνάμενος να τῆς προσφέρῃ τὴν ζωὴν ταύτην, ἀναμφιδόλως θὰ τὸν ὑπεδέχετο μετ' εὐγνωμοσύνης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ

ΠΟΘΟΣ

Ὅ,τι σὸν κόσμον αὐτὸ ποῦ ζῶ ἐπόθησα να εὖρω
Ἔναι μοι τῆρι να τὸ πῶ, εἴν' ὄνειρο θαμένο,
Ἔναι ἀπὸ τὸν πόνο τῆς καρδίας! Ὅχι! κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω
Ἀπὸ πλῆγῆ τῆς ἀπιστίας; Ἔν' ἀπὸ ἐκεῖ παρμένο.

Μ' ἀγάπησε! Τρελλένετο μαζύ μου.
Ὅπου κι' ἐγὼ ἐκεῖ κι' αὐτῆ.
Μ' ἐλάτρευε! Κ' ἐμένα τὴν ψυχὴ μου
Τὴν εἶχε πάρει ὅλη αὐτῆ.

Μὰ ἦλθε μιά μέρα! Ἄχ τί κακιά
Ἡοῦ ἦτανε γιὰ μένα.
Τὴν ἀπιστία μου ἔφερε
Στὰ στήθεια ἡ Παρθένα.

Κι' ἀπὸ τῆ μαύρη αὐτῆ στιγμή
Στὸν κόσμο αὐτὸν ἂν ζήσω
Ὅ,τι ποθῶ, εἶναι πλῆγῆ,
Αὐτῆ να λησιμονήσω.

Μάρτιος 1904.

ΗΛΙΑΣ ΚΑΤΣΩΝΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Γιατ' ἡ Σελήνη χαρῶπῃ στὸν οὐρανὸ προβαίνει;
γιατ' ἡ φύσις κτύπηκε μετ' ὄφραμα λαμπρὸν;
γιατ' κ' ἡ νύχτ' ἀκόμ' αὐτῆ εἶναι χρυσοπυμμένη;
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!

Γιατ' ἀνέτειλ' ἡ ἀγῆ μετ' ὀφθαλμοὺς καὶ καμάρι;
γιατ' τοῦ ἡλίου ἐφυγε τὸ χρῶμα τὸ ὄχρῶν;
γιατ' τ' ἀηδῶνα τραγουδοῦν μετ' ἄνοι καὶ μετ' ἄνοι;
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!

Γιατ' ὁ οὐρανὸς γελά, τὰ Χερουβείμ σκιοῦνε;
γιατ' τραγουδοῦν ἀντηχοῦν στὴ χώρα τῶν νεκρῶν;
γιατ' ὅ,οι θνητοὶ στὴ γῆ τὸν Πλάστην ἐξυμνοῦνε;
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!

Ἡ γῆ γελά, τὸ πᾶν σκιοῦτῆ, ἡ φύσις ὅλη θάλλει,
καὶ τὰ πουλιὰ ἀφίσανε τ' ἄσμα τὸ θλιβερόν,
ὁ κόσμος δ' ὅλος μετ' ἄνοι ἀπ' ἄνοι εἰς ἄνοι πάλαι
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὸν θάνατον πατήσας
Χριστὸς ἀνέστ' ὁ καρφωθεὶς ἐπάνω στὸν σταυρὸν
Χριστὸς ἀνέστη, στὸς νεκροὺς νέαν ζωὴν δωρήσας
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!

Σῆρος:

ΠΛΑΤΑΝΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ"

Σὲ εὐχαριστοῦμεν ἀπείρω, φιλάτῃ Ἡχὼ τοῦ Πόντου, διὰ τὴν θαυμασίαν Πασχαλινὴν κάρταν καὶ τὴν ὠραίαν ἐμμετρόν σου εὐχὴν. Ὁλοφύγως ἐπιδοκιμάζομεν τὴν ἰδρυσιν σου διὰ τὸν ἀποδοτικὸν τοῦ «Ἐσπέρου» καὶ ἀνεμόνομεν τὰς ἐνεργείας σου.

Ποιημά σου δημοσιευθήσεται, Φάνη Πατρεῦ. Ἐπιστολὴ σου ἐλήφθη, φιλάτῃ Λευκῆ Ἀθιγγανίς. Συνδρομὴ σου ἐλήφθη, κ. κ. Γεωργαλί, Ἄ. Δημουλίτσα καὶ Θ. Μανῖνε.

Λύσεις καὶ Π. Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν, Δις Ἀννέτα Καλογεροπούλου.

Ἀντίτιμον 6 συνδρομῶν ἐλήφθη, Δις Ζαχ. Ν. Δροσοπούλου· σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Μα ρ μ α ρ υ γ α ἰ ἐστάλησαν, φιλάτῃ Ἀφροδίτῃ τοῦ Λουκαίου.

Ἔργα σου, φιλάτῃ Ὁνειροπόλος Ψυχῆ, ἐλήφθησαν.

Πολλὴ εὐχαριστίας ἐγκρίνομεν τὰ ψευδώνυμά σου, Ψαροπούλα. Μα ρ μ α ρ υ γ α ἰ ἐστάλησαν.

Λύσεις καὶ Π. Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν, φίλτατε Λαμπαδία.

Ἔργα σου, φίλτατε Γ. Ν. Κ. Πατρεῦ, ἐλήφθησαν.

Π. Ἀσκήσεις κ. λ. π. ἐλήφθησαν, φίλτατε κ. Μ. Κασσελίδη.

Διὰ τὸν νέον συνδρομητὴν πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, φιλάτῃ Ἐρυθρᾷ Βιολέττῃ.

Συνδρομὴ σου, φιλάτῃ Ναυτικῆ Ἑλλάς, ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν πολὺ ὡς καὶ κ. Π. Σταμίρη.

Δρ. 5 κ. λ. π. ἐλήφθησαν, φίλτατον Φρούριον τῆς Ἰθάκης· σ' εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Σ' εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων, Βράχε τῶν Σπετσῶν, δι' ὑποσχεθέντας συνδρομητάς.

Π. Ἀσκήσεις κ. λ. π. ἐλήφθησαν, φίλτατε Ὑποψίφιε Δόκιμε.

Ἀνεμόνομεν ἄλλο τεύχος Μα ρ μ α ρ υ γ ὶ ν, φιλάτῃ Λάτριν τοῦ Ἐσπέρου, διότι τὸ πρὸς ἡμᾶς σταλὲν τοιοῦτον δὲν συνεφάνει μετ' ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ δῆλωσίν μας.

Λύσεις ἐλήφθησαν, Ἀνδαλουσία, Χαλασμέ Κόσμου, Ναυτικὴ Ἑλλάς, Μαγευτικὴ Ποσειδωνία, Γκρινιάρη Νοικοκύρη, Ρέδδ, Ἀπριλίου, Παλμὸς Καρδίας, Ἀνεμοζέλη, Χρυσὴ Καρδία, Βασιλεῦ τοῦ Ἄργου, Δοῦε τοῦ Ἀργολικοῦ, Λάτριν τῶν Ἀστέρων, Ἀρχάγγελε, Λάτριν Ἐσπέρου καὶ Παπαροῦνα.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Φλικ-τάκ, Βιγανία Λουκιλλά, Σταυροπροσκύνησις Κορίνθου, Κάλυε Ρόδου, Ρέα Συλβία, Ἐκάτη καὶ Ἀθῶνα Καρδία (Π. Ἀσκήσεις ὡς καὶ Λύσεις ἐλήφθησαν).

Χαιρετισμοί, πληροφορίες κ. λ. π. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν δηλοῖ εἰς τοὺς ἄβρους καὶ εὐδαίεις ὑπήκοός του, τὰ προσφιλῆ ἄνθη, καθὼς καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς συνδρομητάς καὶ συνδρομητριάς τοῦ «Ἐσπερου» ὅτι τὸ κομψὸν βασίλειόν του ἀπέκτησε βασιλείαν. Ἐνώπιον τῆς εὐγενούς ταύτης ὀμηγύρεως θέτει τὸ στέμμα εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Βασιλίσσης τῶν Ἀνθῶν καὶ καλεῖ ὄλους τοὺς ὑπήκοους τοῦ βασιλείου να ὁμώσωσι πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν βασιλείαν των. Ἀπὸ σήμερον, ὄλοι αἱ μέχρι τοῦδε ὑπήκοοι, ἤτοι ἡ Ἀνθισμένη Ροδωνιά, τὸ Μῆ μου ἄππου, τὸ Ρόδον Ἀπριλίου, ἡ Λευκὴ Καμέλια, τὸ Γισσεμί, τὸ Ἴον τῶν Δασῶν, ὁ Κάλυε Ρόδου, ἡ Ἀνεμώνη, ὁ Νάρκισσος, τὸ Μῆ μετ' ἡσθόνει, ἡ Φούξια, ἡ Ἀγράμπελη, ἡ Μιμόζα, τὸ Ἀγκάθι, ἡ Ἀνθοδέσμη Ἴων, ἡ Ἐρυθρὰ Βιολέττα, ἡ Ὀρτενσία καὶ ἡ Χρυσάλλις, διορίζονται Κυρίαί τῆς τιμῆς. Ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλίσα τῶν Ἀνθῶν θὰ ὀνομάσῃ μίαν ἐκ τούτων λίαν προσεχῶς Μεγάλην Κυρίαν τῆς Τιμῆς. Ἐπίσης ἀπὸ σήμερον ἀνακηρύσσονται Μεγιστᾶνες καὶ ὀμότιμοι οἱ μέχρι τοῦδε δηλώσαντες πίστιν, ἤτοι ὁ Ἀμύραντος, ὁ Ὑάκινθος καὶ τὸ Αἰγόκλημα.

(Ἐκ τῶν χειμερινῶν Ἀνακτόρων τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀνθῶν).

Ὁ Ψιθυρος τῶν Δασῶν ἀπαντᾷ εἰς τὴν Ἐλεοῦσαν Καρδίαν διὸ δύναται να ἐκθῆ ἡ τρωθεῖσα Καρδία τῆς ἐν ἐπικναλῆ τὴν πορείαν τοῦ 1903.—Ὁ Φάνης ὁ Πατρεὺς χαιρετᾷ ὄλους τοὺς συνδρομητάς καὶ ἰδιαίτερος τοὺς κ. κ. Μ. Κασσελίδην, Γ. Ν. Κ. τὸν Πατρεῖα καὶ Ἄ. Παναγόπουλον, τὴν δὲ Μιμόζαν παρακαλεῖ ν' ἀνταλλάξουν δελτάκια.—Ἡ Κρανὴ χαιρετᾷ τὴν Ὁνειροπόλον Ψυχὴν καὶ τὴν πληροφροεῖ δι' ὑποσχεθέντας τῆς στείλῃ Μα ρ μ α ρ υ γ ἰ α ἰ.—Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἄργου συγχίρει τὸν φιλότατον Λαμπαδία διὰ τὴν ἐκτακτὸν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκλογῆς του εἰς τὰ ὑποσταλλέντα εἰς αὐτὸν δύο δελτάκια.—Ὁ Τυμψηστός πληροφροεῖ τὴν Ἐλεοῦσαν Καρδίαν διὸ μόνον δι' ἀπολαύσεως τοῦ ἐξ οὗ ἐτρῶθη ἰατὰ ἡ τρωθεῖσα καρδία.—Ὁ Εὐρύτας εὐχαριστεῖ τὸν κ. Σ. Γ. Καχρμάνην καὶ τὴν Ἀνοικτὴν Καρδίαν διὰ τὰ συγχρητηρία των.—Ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Λουκαίου ἀσπάζεται τὴν Ζουλέικαν.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Ὁ Κένταυρος μετ' ἐπικναλῆ τῆς Μήλου, Ἀλησιόνητον Ὁνειρον, Ἀφροδίτην τοῦ Λουκαίου, Τυμψηστόν, Γαλανόλευκην Σημαῖον, Ἀνεμοζέλην, Μυροδόλον Πανοῖν, Μυροδόλον Ἀνοίειν, Ὁνειρον, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Γεροντοκόρην, Φιλόπατριν Ἀργεῖαν, Ἀμμόδη Ἀκτὴν, Ἀῦραν Φρεατύος, Ἄνθος Ἀλόης, Ἀκτινοδόλον Ὁνειρον, Κόρην τοῦ Λαυρείου, Πλάτανον, Ἀστέρα Ἀργολικοῦ. Ὑποψίφιον Δόκιμον, Ἀεράκι τοῦ Ἀκρωτηρίου, Ναύτην τοῦ Ἀργολικοῦ, Γρηὴν Σιλβέστραν, Ἄνθος τοῦ Λειμῶνος, Θυμωμένον Κώνωπα, Ζεβάν, Νοσταλόγον, Ἀνθισμένην Ροδωνίαν καὶ Δίδα Μαρ. Σαραντοπούλου.—Ἡ Ὠχρὰ Σελήνη καὶ ἡ Μιμόζα μετ' ἐν τῇ Δίδα Εἰρ. Κυπραίου ἦν κάλλιστα γνωρίζουν.—Ὁ Παλμὸς Καρδίας μετ' ἐν

Βράχον τῆς Φρεαττύος, Πειραϊκὴν Αὔραν καὶ Πειραϊκὴν Νύκτα.—Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἄργου μετὴν Ἀνοικτὴν Καρδίαν (μετ' ἀληθῆς ὀνομασίαν, εἰ δυνατόν).—Ὁ Φάνης ὁ Πατρεὺς μετὴν Γ. Ν. Κ. τὸν Πατέρα, κ. Μ. Κασσελίδην, Ἀμμώδη Ἀκτὴν καὶ Μιμόζαν (μετ' ὀνομασίαν, εἰ δυνατόν).—Ὁ Ναύτης τοῦ Ἀργολικοῦ μετὴν Δάτριδα τοῦ Ἑσπέρου. Λευκὴν Καμέλιαν καὶ Ἐρυθρὰν Βιολέτταν.—Ἡ Λευκὴ Ἀθιγγανὶς μετὴν Λευκὸν Ἀράπην, Νησιώτην, Γεροντοκόρην, Γενναῖον Στρατιώτην, Ἀπελπισμένην Καρδίαν, Μικρὸν Ἰερέα καὶ Ἐριψὸν.—Ὁ Ἀμάραντος μετὴν δλους καὶ ἄλλας ἀρκεῖ νὰ στέλλουν πρῶτοι.—Ἡ Γζέννου μετὴν Ἀρχάγγελον, Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος καὶ Βασιλέα τοῦ Ἄργου.—Τὸ Ζιζάνιον μετὰ πάντα βουλόμενον.—Ὁ Ἐραστής τῆς Σελήνης μετὴν Ἐσμεράλδαν, Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλίαν, Ἐλεούσαν Καρδίαν (ὡς καὶ C. P. ὀνομαστί), Φθινοπωρινὴν Νυχτιάν, Θαλασσίαν Αὔραν, Ὀλιμμένην Καρδίαν, Χρυσὴν Καρδίαν καὶ Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν ἣν γνωρίζει.—Ἡ Ὠχρὰ Σελήνη μετὴν κ. Ἀγγ. Παναγόπουλον.—Ἡ Παπαρούνα μετὰ τὸ Φρούριον τῆς Ἰθώμης, Δαγωνικό, Ἀρχηγὸν τῆς Πατρομινέτας, Ἀεράκι τοῦ Ἀκρωτηρίου, Δαναΐδην, Λευκὸν Ἀράπην, Τρικυμιώδη Θάλασσαν, Ἡχώ τοῦ Πόντου, Ἀνυπότακτον Στρατιώτην, Καρυάτιδα Κόρην, Περσέα τοῦ Ἄργου, Φάλοταφ, Πετροκάραδον, Δάτριδα Θεατρικῆς Αἴγλης καὶ Νησιώτην.—Ὁ κ. Μ. Κασσελίδης μετὴν Ἀμμώδη Ἀκτὴν, κ. Μ. Ἀθανασίου (Ἑλληνιστὴ καὶ Γαλιιστὴ) καὶ Δίδας Ἐλένην Σβορώνου καὶ Εὐτ. Κλωναρίδου.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μακροχρυῶν θὰ δημοσιευθῶν τὰ ὀνόματα ἐν τῷ φύλλῳ ἂν δὲν σπεύσουν ν' ἀποστείλουν ἐντὸς τοῦ μηνὸς τὰ καθυστερούμενα. Πρὸς τοῦτοις δὲν θὰ δημοσιεῦνται τῶν τοιούτων νέαι προτάσεις ἀνταλλαγῆς μέχρις οὐ ἀνταποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα τετράδια.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1ης Ἰουνίου ε. ε.

51. Λεξιγραφία.

Τὸ πρῶτόν μου δηλοῖ καλῶς, ποτὸν τὸ δεύτερόν μου, καὶ τῆς Ἑλλάδος ποταμὸν δηλοῖ τὸ σύνολόν μου. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Ἀθιγγανίδος.

52. Στοιχειόγραφος

Εἶμαι Θεὸς ἀρχαῖος ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης καὶ ὑποδιαίρεσις τοῦ ἔτους ἂν μ' ἀποκεφαλίσης. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθώας Καρδίας.

53. Λένιγμα.

Τ' ἀρσενικόν μου τῶν νήσων μία, τὸ οὐδέτερον χύνει εὐωδία. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρῖου Ἰωάννου

54. Λογοπαίγιον.

Πόθεν πρέπει νὰ κατάγεται τις διὰ νὰ εἶναι δεύτερος ἐξάδελφος τῆς δεσποινίδος Ἑλλάδος; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρουρίου τῆς Ἰθώμης.

55. Ἀκροστιχίς.

Τ' ἀρχικά τῶν ζητουμένων ἀποτελοῦσι κράτος τῆς Εὐρώπης.

1) Ἰταλὸς ποιητής, 2) Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας, 3) Βασιλεὺς Ἀρχαῖος, 4) Πόλις καὶ 5) Βασιλεὺς. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡχῶς τοῦ Πόντου.

56. Λεξιθηρία.

Ποῖα λέξις ἀναγινωσκόμενη μὲν ἐκ τῶν ἔμπροσθεν δηλοῖ ὄρος, ἐκ τῶν ὀπίσθεν δὲ ἐπίρρημα; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑποψηφίου Λοκίμου.

57-58. Ἑλλησποσύμφωνα.

1) οἰ—σοι—ειε—ο—αοο—η—υη
2) ουε—ιεο—η—αωα—η
Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Λαμπαδία.

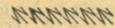
59. Φωνηεντόλιπον.

σγν—τν—λθν—χρσν—στ—θπν
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δίδος Ἀννέτας Σ. Καλογεροπούλου.

60. Γρίφος.

λοῦ Παῖ | : Σ οῦ $\frac{\Lambda\Omega\Upsilon}{X}$ τοῦ . . .
με

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παλμοῦ Καρδίας

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

[Ἡ λέξις διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5, διὰ δὲ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἰδιαιτέραι συμφωνίαι]

Πρὸς τὰς Δίδας καὶ τοὺς Κυρίους τοὺς τυγχάνοντα καὶ συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Δηλοῦ ὑμῖν ὅτι μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἔπαυσα πλέον νὰ εἶμαι συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὡς καὶ ἄλλῃ ἢ παρ' ἐμοῦ ἦτις ἐνεγράφη κατὰ σύστασίν μου εἰς τὸ λαμπρὸν περιοδικὸν τὸν περιφανῆ «Ἐσπερον», ὅστις εἶναι τὸ μόνον κατὰ ἑλληνικὸν περιοδικὸν διὰ τὴν νεολαίαν.

Ἰμέτερος
ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ

Ἠλλάξαμεν ψευδώνυμον.

Ἐστεμμένη Ἀργεῖα καὶ Ἀργεῖα Καλλονή.

Εὐχομαι τῇ Δίδῃ Ἀναστασία Α. Παπαδημητρίου ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς ἔτη πολλά καὶ εὐτυχῆ, τῇ προσφέρω δὲ ὡς δῶρον τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «Ἐσπέρου» χρυσοδέτον, ὃν θὰ λάβῃ λίαν προσεχῶς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων τοῦ κ. Ἰ. Παπακωνσταντίνου μετὰ τῆς Δίδος Σ. Γεωργίου καὶ τοῦ κ. Ἰ. Μωθωνίου μετὰ τῆς Δίδος Μ. Πιρουνῆ εὐχομαι αὐτοῖς βίον ἀνθόσπαρτον καὶ ἀπόλυτον παντὸς ἀγαθοῦ.

Συρ. Γ. Καχριμάνης.

Ἀνταλλάσσω εἰκόν. δελτάρια πινταχόθων. Διεύθυνσις: Ναύτην Ἀργολικοῦ, Post.-Restante, Σπέτσας.

ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ ΜΤΡΟΠΟΙΕΙΟΝ

Μ. ΚΟΛΛΑΡ

23—Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας—23

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἀρώματα Μανδυλίου.— Παντὸς εἶδους Ἀρώματα.— Σάπωνες Ἀρωματικοί.— Κολώνια κατ' ὄκῃν.

Α. δρ. 3,50 Α. Α. δρ. 6. EXTRA δρ. 10.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται ἐπισκέψεις 9-12 π.μ. καὶ 2-5. μ.μ.

Ὁδὸς Βουλῆς καὶ Μουσῶν 13.

ΕΣ ΠΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΪΟΥ 1904

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Ὁδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΟΝ 9^{ον}
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προσληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησίᾳ δρ. 4.— ἐξάμ. δρ. 2,50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΑΦΩΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στό Σωτήρη Αντωνόπουλο.

....Παιδί ακούραστο, παιδί αιώσιο, παιδί με τὸ γέλοιο στὰ χεῖλη, περπατοῦσα ξένοιαστο στὸ δρόμο μου ποῦ ἦταν στρωμένος ἀπὸ ρόδα καὶ ἀκουγα οὐράνια συμφωνία ἀγγελικῆς μουσικῆς.

Τρελλόπαιδο με τὸ κεφάλι ψηλά καὶ τὸ βλέμμα καθάριο, ἀγνὸ καὶ ζωηρὸ τ' ὄριχνα στὸ χάος τὸ ἀπέραντο ἐνωμένο με τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀκοὴ γιὰ ν' ἀκούσω τὴν γλυκεῖα μελωδία νὰ δῶ τὰ πορφυρένια χεῖλη νὰ αἰσθανθῶ τὴν ἀγνὴ ψυχὴ ποῦ ἔτσι ὀλόγλυκα τραγουδαίει.

Τὰ πάντα ἀπὸ μακρὰ μὰ τίποτα δὲν ἐβλεπα καὶ τράβαγα στὸ δρόμο τὸ ροδοστρωμένο σφυρίζοντας τὸ τραγοῦδι τὸ αἰώνιο ποῦ κάθε ἐρωτερμένη καρδιὰ τραγουδαίει.

Ἀκούραστο σταμάτησα στὸ δρόμο κι' ἐκεῖ ἀκούμπησα σφυρίζοντας τὸ οὐράνιο τραγοῦδι με τὴν δύναμι, δὴν νᾶθελα νὰ προσθέσω σ' ἐκείνη τὴ μουσικὴ συμφωνία ἕνα ἀκόμη τόνο. Γλυκεῖα ἐλπίδα. . . ἄχ!

Τί γλυκεῖα ζωὴ σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι τῶν ἰδεῶν! Ὅσο ἤμωνα ἀπὸ μακρὰ δλα τὰ φανταζόμενα πανόρα, ζωηρά, γιομάτα γλύκα, γιομάτα χαρὰ καὶ πρόσμενα καὶ πρόσμενα τὴ χρυσὴ ἀνατολῆ.

Περάσανε ἡ πρῶτες γλυκεῖες ὥραις τῆς ἐσπέρας, ἐφθασαν τὰ μεσάνυκτα καὶ πλησίαζε ἡ ἀνατολῆ.

Μέσα σ' αὐταῖς τῆς οὐράνιες ὥραις ποῖος πόθος ἐφόλιαζε μέσα μου;

Ἦτανε ὁ πόθος τοῦ μέλλοντος ποῦ τὸν ἐτρέφανε ἡ σκέψεις μου! Τί θὰ γείνω; ποῦ πηγαίνω;

Πότε θὰ πλησιάσω σ' αὐτὸ τὸ μέλλον νὰ τὸ ψηλαφίσω μέσα στὰ χεῖρια μου, νὰ αἰσθανθῶ, νὰ χαρῶ, νὰ μεθύσω τὴ γλύκα του;

Αὐγὴ! . . . Καὶ ἡ μεγάλη αὐλαία τοῦ θεάτρου τῆς ζωῆς σπκόνεται ἔμπρός' στὰ μάτια μου.

Ἀρχίνουσαν σιγά-σιγά νὰ δύνουν τ' ἀστέρ-για κ' ὑστερα ἀπὸ ἄλλο ὁ ἥλιος νὰ χρυσόνη τὸν οὐρανὸ, τὰ βουνὰ καὶ σιγά-σιγά τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐπαψα τὸ σφύριγμα! . . . Ἐπαψα τὸ τραγοῦδι μου. . . .

Καὶ εἶδα ἐπάνω στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου νὰ παίζεται ἡ κωμῶδια καὶ ἡ τραγωδία τῆς ζωῆς, ποῦ εἶχε μέρος ὅλος ὁ κόσμος.

Ὡ! τί φορικτὴ ἀπάτη! . . . τί ἀπογοήτευσις! . . .

Ὅλα τὰ ἀγρία πάθη τῆς ζωῆς ἐκεῖ ἐκυριοχούσανε. Τὸ ψέμμα, ὁ φόνος, ἡ ἀπιστία, ἡ ἀσέβεια, ἡ συκοφαντία, ἡ βλασφημία, ναί! . . . αὐτὰ ἦταν ἡ μουσικὴ συμφωνία ποῦ μ' ἐγέννα τὸν πόθο νὰ ἰδῶ τὸ μέλλον.

Τί φορικτὴ! . . . τί φορικτὴ! . . . τί φορικτὴ! . . .

Θέλησα νὰ φύγω μακρὰ μὰ πολὺ μακρὰ, νὰ μὴ βλέπω, νὰ μὴν ἀκούω, νὰ μὴν αἰσθάνομαι, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ σκεθῶ καλὰ-καλὰ. . . ὅταν μὴ φωνὴ μ' ἐσάλπισε μέσα στ' αὐτιά μου: «Ἄνθρωπε, ἡ θέσι σου εἶναι ἐκεῖ· πῆγαινε νὰ λάβης μέρος ἢ στὴν τραγωδία ἢ στὴν κωμῶδια».

Κι' ἕνα ἀόρατο χεῖρι μοῦ ἐδειχνε τὸ μεγάλο θεάτρο τῆς ζωῆς. . . .

Τότε κατάλαβα νὰ μοῦ παραλοῦνε τὰ νεῖρα, νὰ θαμβῶνῃ τὸ φῶς μου, νὰ τρέμουν τὰ χεῖρια μου, νὰ κυρτόνω. . . . Ἐγέρασα.

Κι' ἔτσι κατάκοπος με σκυμένο κεφάλι με τὴν καρδιά μου σφιγμένη πῆγαινα νὰ λάβω μέρος, στὸ θέατρο, μὰ στὸ δρόμο τὰ χεῖλη μου μουρμουρίζαν δυὸ λόγια με ἀληθινὸ πόθο. «Ὡ Σκότος, σκότος τοῦ πνεύματος ποῦ εἶσαι;» . . .

Ἄλλὰ ἦτανε πολὺ ἀργά.

ΜΗΤΣΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ

ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΗΣΕ. . . .

Βαρὺς χειμῶνας ἔπεσε 'ς τὴν ἔρημη καρδιά μου καὶ πάγωσε σιγά-σιγά κάθε κρυφὴ χαρὰ μου. Ἡ παγωνιά 'π τὰ στήθη μου κι' ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάθη δὲν θέλει γιὰ νὰ βγῇ Ἄχ! ἔχει ὁ ἔρως βάσανα καὶ ἡ ἀγάπη πάθη 'ς αὐτὴν ἐδῶ τὴ γῆ!

Ὁ ἔρως μας μαράθηκε 'σάν φθινοπώρου φύλλα, ἐσβόσθηκε 'σάν ὄνειρο, 'σάν τοῦ κεροῦ τὴ φλόγα, 'συντρίφτηκε σιγά-σιγά 'σάν σαπισμένα ξύλα καὶ 'σβύσανε τὰ φλογερά τοῦ ἔρωτός μας λόγια!

Τὰ περασμένα 'έχασες τ' ἀγαπημένα χρόνια 'ποῦ μοῦλεγε γλυκὰ-γλυκὰ πῶς εἶμαι ἡ ζωὴ σου καὶ μοῦλεγε, ἀχάριστη, πῶς πάντοτε, αἰώνια θὰ μ' ἀγαπᾷ ἡ ἀσπαιη καὶ ἄπιστη ψυχὴ σου;

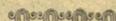
Θυμῆσον 'σάν μᾶς 'χώριζε καὶ μὴ σιγμὴ ἀκόμα ὁ κόσμος ἦταν ἄχαρος καὶ μαῖρος γιὰ τοὺς δυὸ μας, ἦταν ὁ Ἄδης ζωντανός τοῦ Χάρου ἡ εἰκόνα ἐμαύριζε τὴν ὄψιν μας, σκοτεινίαζε τὸ φῶς μας

Θυμῆσον τὴν ἀγάπη μας, θυμῆσον τὴ χαρὰ μας, μὴ λησμονῆς τὴν εὐτυχία 'ποῦ μοῦδιν' ἡ ματιά σου, μὴ λησμονῆς τὸν ἔρωτα 'ποῦ πέταγε κοντὰ μας. Ἄχ! πόσαις πίκραις καὶ καύμοις με' πότισ' ἡ καρδιά σου.

Πόσαις φοραῖς τὰ χεῖλη σου μοῦ ἔλεγαν: «ψυχὴ μου, θὰ μ' ἀγαπᾷς αἰώνια ἢ λύπη με προσμένει;» καὶ σοῦλεγα: «σ' ὀρκίζομαι, πουλί μου, 'στὴν τιμὴ μου ὅτι μαζί θὰ ζήσωμε γιὰ πάντα ἐνωμένοι!»

Καὶ τώρα τὰ λησμονῆσες, μὰ γὼ δὲν τὰ ξεχάνω μέσα 'στὴν ἔρημη μου καρδιά θὰ μένουν ριζωμένα 'σέ μὴ ματιά σου ἀσπλαγχνὴ τὸ λογικὸ μου χᾶνω καὶ ἡ καρδιά μου λαχταρᾷ, ἀγάπη μου, γιὰ σένα!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΛΑ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ

Λένε ὁ χρόνος ποῦ κυλᾷ Καὶ τὴ ζωὴ μαζί του σέρνει, Λένε τὴ λύπη πῶς σκορπᾷ Καὶ πῶς χαρὰ καινούργια φέρνει.

Ὁ ἄνθρωπος ὅτι ξεχνᾷ, Πῶς ἡ καρδιὰ κι' ὁ νοῦς ἀλλάζουν, Σ' ἄλλου τὰ χεῖλη πῶς γέλουν, Κι' ἄλλου τὰ μάτια πῶς κυττάζουν.

Ἡ σκέψη πῶς παντοῦ πετᾷ, Ἡ νεότης πῶς γοργὰ διαβαίνει. Ἐνα γὼ νοιώθω, συμφορὰ! Πῶς κ' ἡ ἀγάπη μου πεθαίνει!

Σάμος 1903.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

Ο ΠΕΤΡΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Μετά τινά βροχεράν τοιαύτην, πτοηθεῖσα, διέταξα νὰ συσκευάσουν τὰς ἀποσκευὰς δι' ἀναχώρησιν τὴν πρωῖαν τῆς ἐπομένης. Ἐπελούσης μετ' ὀλίγον τῆς νυκτός καὶ καταπαυσάσης τῆς βροχῆς, ἔρριψα ἐν ἐπανωφόριον ἐπὶ τῶν ὤμων μου καὶ καλυπτομένη διὰ θερμοῦ κεκρυφάλου, κατήλθον.

Εἰς τὸ βάθος διέκρινα μίαν λέμβον καὶ τὴν ὑψηλὴν σκιάν τοῦ Πέτρου διαγραφομένην ἀμυδρῶς ἐν τῷ ἡμίφωτι τῆς θηησκουσίας ἡμέρας.

— Καλησπέρα, κύριε Πέτρε, τῷ εἶπον τείνουσα τὴν χεῖρά μου.

Ἐφρικίασεν, ἐκπεπληγμένος. — Σᾶς ἀποσπῶ ἐξ ἐνός ὄνειρου, ἐξηκολούθησα, ἐπειδὴ ἀγαπᾶται τὴν θάλασσαν, θέλετε νὰ διέρχῃσθε ὅλας τὰς στιγμὰς σκεπτόμενος αὐτήν.

— Ναί, τὴν ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη διακεκομμένος.

— Ὡραία ἐρωμένη, κύριε Πέτρε, ἀλλὰ με εὐμετάβλητον χαρακτήρα, θελκτικῆ ἐνίοτε καὶ ἄλλοτε τρομερά.

— Δι' ἐμέ, ὑπῆρξε πάντοτε καλή. . . .

Μετά τινά στιγμὴν σιωπῆς ἐπανέλαβα:

— Γνωρίζετε ὅτι δὲν ὁμοιάζετε πρὸς κοινὸν πλάσμα; ὅτι διαφέρετε καθ' ὀλοκληρίαν ἐκείνων, οἵτινες μᾶς περιστοιχοῦσιν;

— Εἶναι ἀληθές, κυρία, καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ δι' ἐμέ μαρτύριον.

— Ἀλλὰ τίς εἶναι ἡ καταγωγὴ σας λοιπόν; Εἰς τὸ χωρίον πολλὰ λέγονται. Οἱ πέπλοι, οἵτινες περιβάλλουσι τὸ λίκνον σας, δὲν διελύθησαν δι' ὑμᾶς τοῦλάχιστον;

— Ὅχι! εἶμαι ὀρφανός· ἀγνοῶ τίς ἦτο ὁ πατήρ μου καὶ δὲν ἐγνώρισα τὴν μητέρα μου. Ἐν τούτοις, ξένος εἰς τὸ χωρίον, ξένος πρὸς τὴν ἀναθρέψασάν με οἰκογένειαν, ἔσχον πρὸς παραμυθίαν τὸ ἡδὺ ἱθαλμα μιᾶς ὠραίας γυναικός, ἥτις, κατὰ τὰς ὥρας τῆς μονώσεως καὶ ἐρημίας μου, ἐρχεται νὰ με θέλξη διὰ τῆς γοητεύσεώς της. Ὅταν ἤμην παιδίον, προσέκλινε πρὸς τὸν λίκνον μου καὶ τὴν ὠνόμαζα μητέρα· ὅταν ἐγενόμην ἔφηβος καὶ ἐπεθύμησα νὰ καταστῶ λειτουργὸς τοῦ θεοῦ με ἠκολούθησεν ἐν τῇ εἰρήνῃ τῶν μοναστηρίων καὶ τὴν ὠνόμαζα Μαντόναν, σήμερον, τὴν στιγμὴν ταύτην, εὗρισκται πρὸ ἐμοῦ καὶ τὴν ὀνομάζω. . . . ἡγαπημένην.

— Καὶ τὸ ὄραμα τοῦτο εἶχε πάντοτε τὴν αὐτὴν μορφήν;

— Ναί, ξανθὴν κόμην, κυανούς ὀφθαλμούς, μεῖδιμα ἔνθεον. Εἶναι ὠραιότατη.

Ταῖ κατόπιν προσέθηκε διστάζων καὶ σχεδὸν ψιθυρίζων:

— Σᾶς ὁμοιάζει.

Ἐπῆρξα σκληρά.

— Ὅθ' ἄς ὀμιλῇ λοιπὸν περὶ ἐμοῦ, εἶπον ἀποτόμως, διότι ἐρχομαι νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω. Ἄναχωρῶ αὐριον.

Ἐφρικίασε, καταστάς ἀποτόμως ὠχρός.

— Ὅθ' ἐπανέλθετε; εἶπεν.

Ἡθέλησα νὰ κρίνω περὶ τοῦ ἀποτελέσματος μιᾶς ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως.

— Ὅχι, ποτέ, ἀπεκρίθη. Ἐρρηξεν ὑπόκωφον κραυγὴν. — Ποτέ; . . . τότε δὲν θά. . . . σᾶς. . . . ἐπανίδω. . . . πλέον;

— Ἀναμφιβόλως.

Πρὸς στιγμὴν ἐφάνη μὴ ἐννοῶν, κατόπιν λυγμὸς διέσχισε τὸ στήθος του καὶ ὠλόλυξε.

— Τί ἔχετε; τὸν ἠρώτησα λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του.

— Ὡ! ἐψιθύρισε ἐσχάτην καταβάλλον προσπάθειαν, σᾶς ἡγάπων τοσοῦτον. . . .

Ἡ ἐξομολόγησις αὕτη ἀπεκάλυπτε τοσαύτην ὀδύνην, ὥστε συνεκινήθη.

— Πτωχέ μου φίλε, εἶπον, ἐγνωρίζετε ἐν τούτοις, ὅτι ἤμην διαβάτης. Εἰς Παρισίους με ἀναμένει ὁ σύζυγός μου. . . .

— Σᾶς ἐλάτρευον, διέκοψε.

Καὶ γονυπετής, ἐφίλησε τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός μου, ἕνα με κάμη νὰ ἐννοήσω, ἀναμφισδότητως, πόσον εὐλαβῆς ἦτο ὁ ἔρως του.

Τῷ ἔπειτα τὰς χεῖρας καὶ τὸν ἀνήγειρα.

— Ἐμπρός, θάρρος, κύριε Πέτρε, καὶ εἴθε αἰ παρελθοῦσαι ἡμέραι νὰ μείνουν ἐν τῇ μνήμῃ σας ἀνάμνησις θελκτικῶ ὄνειρου.

— Ἀπέχετε τόσο πολὺ! ἐψιθύρισε. Ἄ! τί τρέλλα! ποσάνις ἀνεμέτρησα τὴν ἀπόστασιν ταύτην, ἥτις μᾶς ἐχώριζε διὰ παντός. . . .

Τὰ ἀηλιπισμένα βλέμματά του ἐστράφησαν πρὸς τὴν θάλασσαν, ἥτις, μυκωμένη, ὠγκοῦτο μανιώδως ἀνακυκῶσα τὰ πολυάριθμα κύματά της, ἀφρώδη, ἔτοιμα νὰ καταβάλωσι πᾶσαν ἀντίστασιν.

Συγκεκριμένη, πλησίον τοῦ ἀνδρὸς τούτου, οὗ ἡ ὠραιότης ἐξήγειρε τὰς ἐπιθυμίας μου, τὸ ἄλγος, καὶ τὸν οἰκτόν μου, ἐλησμόνησα καὶ τὸν βαθμόν του καὶ τὸν ἰδικόν μου, τὸ πᾶν καὶ πλησιάζουσα πρὸς αὐτόν εἶπον:

— Ἐναγκαλισθῆτέ με, Πέτρε, καὶ εἴθε ἡ ἀνάμνησις τοῦ φιλήματος τούτου νὰ σᾶς δίδῃ δύναμιν εἰς τὸ μέλλον. Ἐδίστασε, κατόπιν τὰ χεῖλη του ἀνεζήτησαν τὸ μέτωπόν μου, ἀλλ' ἀνύψωσα τὴν κεφαλὴν καὶ τῷ ἔπειτα τὰ ἰδικὰ μου.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Ἡ νύξ ἦτο τρομερά.

Ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα ἐμαίνοντο, σύροντες καὶ ἄγοντες τῆδε κακείσε τὰς λέμβους καὶ τὰ πλοιάρια.

Πρὶν ἢ κατακλιθῶ, ἠνοιξα ἐκ νέου τὸ παράθυρόν μου καὶ ἐξήλθον εἰς τὸν ἐξώστην. Ἐρρηξα κραυγὴν ἐκπλήξεως, τρόμου. . . .

Εἰς τὰ ἀφρισμένα κύματα τῆς μανιώδους θαλάσσης, εἰς τὸ χάος ἐκεῖνο ἐν ᾧ συνεκυκῶντο χεῖμαρροι ὕδατος καὶ ἀφροῦ, ὁπθεν ἐξερρήγγυντο τρομεροὶ ρόχθοι, διέκρινον μίαν λέμβον, ἐν τῇ ὁποῖα εἰς ἀνθρωπος ἐκάθητο, κωπηλατῶν πάσαις δυνάμεσι ὅπως ἀπομακρυνθῆ τῆς ἀκτῆς.

Φρικῶδες προαίσθημα κατέσχε τὴν καρδίαν μου αἰφνηδίως, καὶ ἐν τῷ ἅμα κατελθοῦσα ἐφθασα εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐπλησίασα πρὸς τὴν θάλασσαν.

Προσεπάθησα νὰ τὸν προσκαλέσω, νὰ κραυγάσω.

Τὸ πᾶν ὅμως ἀπέβη εἰς μάτην· ἡ λέμβος ἀπε-

μακρύνετο. Βραδυπορούσα, σταματώσα ανά πᾶν βήμα, στρεφόμενη ἵνα ἐρωτήσω τὸ χάος, ἐπανήλθον εἰς τὴν βίλλαν.

Ἡ σκιά ἐκείνη, ἡ ἐν τῇ λέμβῳ, ἡ φαντασμαγορική ἐκείνη ἐν τῷ σατανικῷ περιβάλλοντι ἐμφάνισις, τὸ ἄτομον ὅπερ ἔβαινε πρὸς τὸν βέβαιον θάνατον, ἦτο ὁ Πέτρος, ὁ ἄνθρωπος, ὅστις, ἀπὸ μῆγός, ἐδέσποζε τοῦ πνεύματός μου καὶ—ἴσως, ὦ, ναί! ἴσως—καὶ τῆς καρδίας μας.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ συνείδησις διὰ τὸν σκληρὸν ρόλον τὸν ὅποιον ἐν τῇ φιλαρσεκείᾳ μου ἐπαίξα, ἐξηγείρετο διὰ πρώτην φοράν ἐν τῇ ψυχῇ μου.

Λυγμὸς διέσχισε τὸ στήθος μου.

— Πέτρε! Πέτρε! ἐκραύγασα, ἀγωνιώσα..... Ἐφρικίασα.

Πλησίον μου, ὁ ὠραῖος ἀλιεὺς ἐφαίνετο διαφανής, μεταμορφωμένος, ἀυλοποιημένος ἐκ τῆς ὀδύνης, τῆς θυσίας, τοῦ θανάτου. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐνεῖχον λάμψιν ἀπείρου στοργῆς καὶ τὰ χεῖλη του μοὶ ἐμειδίωσαν μουρμούριζοντα τὸ ὄνομά μου.

Ἐλησμόνησα τὸ πᾶν ἔρρηξα κραυγὴν ἔρωτος καὶ οἱ βραχιόνές μου ἐτάθησαν πρὸς αὐτόν. Ἀλλὰ φρικιασμός με κατέλαθε, ψυχῆς ἀπαίσιον ἐπάγωσε τὸ αἷμά μου· τὸ ἀκτινοβόλον ἵνδαλμα εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ ἀντὶ τοῦ Πέτρου ἐνηγκαλιζόμεν ἐν πτώμα φρικαλέον, οὗ οἱ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ συνεσφιγμένα χεῖλη ἐφαίνοντο εἰσέτι καταρώμενά με.

Ἐπανήλθον ἀπεσβολωμένη, παραληρούσα ὑπὸ πυρετοῦ. Ἐπὶ τῆς τραπέζης μου μία ἐπιστολὴ σφραγισμένη εὕρισκето.

Εἰς τοιαύτην ὥραν!..... ἡ ἐπιστολὴ αὕτη..... προήρχετο παρ' ἐκείνου;... Τί ἠδύνατο νὰ περιέχη; Τρέμουσα, ἔσχισα τὸν φάκελλον. Διὰ μέσου δακρύων ἀνέγνωσα τὰς λέξεις αὐτάς:

«Ἐνθυμῆσθε καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς μου. Χαίρετε, κυρία· πρὶν ἢ ἐγκαταλείψητε τὸ Λανγκρίν, θὰ ἐγκαταλίπω τὴν ζωήν».

Ἐξάλλως ἐπανήλθον εἰς τὸν ἐξώστην, προσπαθοῦσα μκτην νὰ διακρίνω κάποιον θόρυβον, κάποιαν σκιάν, κάτι ἐπὶ τέλους. Διήλθον ἐκεῖ μέγα μέρος τῆς νυκτός, χωρὶς νὰ μάθω τι περὶ τῆς τύχης τῆς λέμβου.

Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην, πρὶν ἢ ἀναχωρήσω, ἠδυνήθην νὰ ἴδω ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς ἀμμου, τὸ πτώμα τοῦ Πέτρου. Δὲν εἶχε μεταβληθῆ οὐδαμῶς. Τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβόλει ὑπὸ τοῦ μειδιάματος, ὅπερ τὰ χεῖλη του διετήρησαν..... ὅπως ἡ μήτηρ του, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Ἡ βαρὴν ἐσιώπησε καὶ δάκρυ τύψεως, ἔρωτος ἴσως, ἐκύλισεν ἐπὶ τῶν ὠρῶν παρεῖων τῆς.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἄσπερινός ἀήρ κατέρριπτε τὰ νεκρὰ φύλλα εἰς τὸ φαίχρουν τῆς λίμνης ὕδωρ, με τὴν πρόθεσιν ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῆς φύσεως τὸ κάτοπτρον, ὅπου ἐθεώρησεν ἄλλοτε ἐαυτὴν τόσῳ περικαλλῆ—τὸ κάτοπτρον τοῦ ἀκτινοβόλου παρελθόντος, τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔρωτος—σκεπτικὴ ἢ βαρὴν δὲ Μεκλαίρ προσέθηκε:

— Ὁ Πέτρος ὑπῆρξεν ὁ μόνος, ὁ ἀληθῶς ἀγαπήσας με. Ἐκτοτε οὐδέποτε ἐδοκίμασα τὴν ἡδονὴν τοῦ ἐρωτικῆς φιλήματος καὶ τὰ χεῖλη μου θὰ ἀναμένουν ἀγγὰ τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ θανάτου.....

(Διασκευή)

ΡΙΧΑΡΔΟΣ Σ. ΠΑΡΙΣΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

— 1 —

Ξανθοῦλα μου,

Δὲν τῶξερα—μ' ὄλη μου τὴν καρδιά 'στὸ μαριτυρῶ, πῶς πόναγες ἀπὸ καιρὸ γὰ 'μένα, κ' ἐγὼ 'ς τοὺς δρόμους ἔτρεχα τὴν κάθε μὴ βραδυά, κ' οὐτ' ἕνα πόνο 'ς τὴ ψυχὴ δὲν ἐννοιοῦθα γὰ 'σένα. Δὲν τῶξερα—ὦ! κόρη μου,— σὰν τῶξερα γλυκειά, δι' ἰστούσες, μ' ὄλη μου θάρσος τὴν καρδιά μου, νὰ σοὺ 'μιλοῦσα, κ' ὄλη σου ἐκείν' ἢ φαρμακιά, εἰς τὴ στιγμή θὰ 'χόνετο—'Ἀλλ' εἶπ' εἶπε, γλυκειά μου, σὶὸν κόσμο αὐτὸ—«Σὰν μὴ ψυχὴ, ἄλλη ψυχὴ ἀγαπᾷ κ' ὄλο τὸν ἔρωτα γ' αὐτὴ σκοραῖ με τὴ καρδιά της, δὲν βροῖσκει μὴν ἀπάντησι 'ς τὴν πόρτα 'ποῦ κτυπᾷ!» Κ' ἂν δὲ προσέξῃ, 'χάθηκε σ' αὐτὸ τὸ πάτημά της... Μὰ τῶρα 'ποῦ σὲ γνώρισα, καὶ ἡ ψυχὴ μου νοιώθει τὸ τί τραβᾷ μία καρδιά σὰν γ' ἄλληνη ποιεῖ, πᾶν δὲ θ' ἀφήσῃ νὰ χαθοῦν ἄλλοι κρυφοὶ σου πόθοι, κ' εὐθὺς θὲ ν' ἀρθῇ πλάγι σου νὰ στήσῃ τὸ θρονί... Καὶ 'σένα μόνο θ' ἀγαπᾷ 'ς τῆς πλάσης μας τὸ σιρῶμα, γράψε τὰ λόγια...

"Ἐμεινα καὶ σὲ φιλῶ 'στὸ στόμα..."

— 2 —

Ἀγάπη μου,

Τί νὰ σοὺ 'πῶ 'ς τὰ λόγια 'ποῦ μοῦ εἶπες πῶς σοῦσαν πῶς σ' ἀρνήθηκα κ' ἔχω μὴ κασιανή, πῶς 'πίστεψες—σὺ δάκρυα, ὅ τῆς τόσες μου τῆς λύπης ὅπου γὰ 'σένα τράβηξα γλυκειά μελαγχροινή; πῶς ἄλλη κόρη ἀγάπησα—ἀφοῦ κοντὸ σ' ἐσένα κἄθε βραδυά μου 'πέρινα με χίλιες δυὸ χαρῆς, π' ἐρχόταν ὦρα, κόρη μου, κ' οἱ δυὸ μας ἐνωμένα 'νομιζαμε πῶς εἴμαστε—Μὰ τί φαρμακερὸς κουβέντες ποῦ σκοραῖζονται στοῦ κόσμου αὐτοῦ τὸ σιρῶμα! Μὴ τὰ πιστέψης, κόρη μου! Καὶ γὰ νὰ 'δῃς ἀκόμα πῶς μόνο σὲν' ἀγάπησα καὶ 'σένα λαχταρῶ, κύτταξε τὰ τραγοῦδα μου ποῖο πάντα φέλλουν χροῶμα, καὶ ποιά σημάδια γράφουνε σ' ὄλο τους τὸν καιρὸ!... Μὴ τὰ πιστέψης!... ἦτανε ἄλλων ἐχθρῶν μου ζήλεια!... Σκέψου τὰ λόγια...

"Ἐμεινα καὶ σὲ φιλῶ 'στὰ χεῖλη..."

Μάρτιος 1904.

ΚΩΣΤΗΣ ΛΙΑΠΗΣ

★ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ ★

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΚΤΗΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγουμένον φῆλλον)

Ἡ τελευταία αὐτὴ πρὸ πάντων σκέψεις τοῦ ἐφάνη λαμπρά. Πρὸ ὀλίγου ἢ φωνῆ τοῦ ὀρθοῦ λόγου τοῦ ἐψιθύριζεν ὅτι ἡ κ. Ἐλτζεν ἐπεξήτει ἀπλῶς νὰ τὸν αἰγμαλωτίσῃ, τὸρα δὲ αὐτὸς τῆς ἔλεγεν εἰς ἀπάντησιν: «Ἐχει δίκαιον διότι δὲν ὑπάρχει γυναίκα, ὅσον δῆποτε ιδεώδης καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ποῦ νὰ μὴ ἐπιζῆτῃ με κάθε τρόπον νὰ αἰγμαλωτίσῃ τὸν ἄνδρα, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ».

Ἐπειτα τοῦ προσεμεῖδία καὶ ἡ σκέψις ὅτι θ' ἀπέκτα τέκνα, θὰ εἶχεν αὐτὸς μὲν ἕνα σκοπόν, πρὸς τὸν ὅποιον θὰ ἔτεινε κατὰ τὰ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του, τὴν ἀποκατάστασιν των, ἐκείνη δὲ θὰ ἔκοπτε πᾶσαν σχέσιν με τὸν μάταιον καὶ ἄνευ σκοποῦ αὐτὸν βίον, ὃν ἔως τότε διῆγε, διότι δὲν θὰ εἶχε πλέον καιρὸν, ἢ καλλονὴ τῆς θὰ ἐμαραίνετο πρὶν ἀκόμη τὰ παιδιὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ ἠύχαριστεῖτο πλεῖότερον με τὸ νοικοκυριὸ τῆς παρὰ με τὸν κόσμον.

— Ὅλα θὰ διορθωθοῦν χωρὶς ἄλλο, ἐσκέπτετο, καί, πρὶν ἢ φθάσῃ τὸ γῆρας, θὰ περάσω ὀλίγα χρόνια ἀκόμη πλησίον συζύγου ὠραίας καὶ εὐφυοῦς, παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ὁποίας μία ἡμέρα ἐργασίας θὰ μοὶ φαίνεται ἡμέρα μαγείας.

Καὶ ἡ προσδοκία τῆς ἐπὶ τινὰ ἔτη εὐτυχούς ταύτης ζωῆς ἀπετέλει ἐν τῇ διανοίᾳ του πραγματικὸν ὄλθον. Ἀφ' ἐτέρου, αἱ σκέψεις, αἵτινες ἀπασχολοῦν ζωηρῶς τὴν κ. Ἐλτζεν, προσηλοῦν: οἱ εἰς ἐν καὶ μόνον σημεῖον. Ἐφεβείτο μήπως ὁ καλλιτέχνης ἀπόσχη ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ἡ νεότης τῆς πλέον εἶχε παρελθῆ, ἐνῶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ αἴτιον ἀπετέλει τὸ κυριώτερον τῶν ὑπὲρ τοῦ γάμου ἐπιχειρημάτων τοῦ Σβίρσκι, ὅστις, καθὼς ὄλοι ἐκεῖνοι, ὅσοι διὰ τῆς λογικῆς τῶν αἰσθήσεων κατασιγάουσι τὴν λογικὴν τοῦ πνεύματος, ἐζήτει ν' ἀπατήσῃ ἐαυτὸν διὰ δικαιολογιῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον φαντασιωδῶν.

Τὴν ἐπομένην, κατόπιν νυκτός ταραχώδους ὡς ἐκ τῶν συμβάντων τῆς προτεραίας, ὁ Σβίρσκι ἐξῆπνησεν ἀνήσυχος καὶ ἀποτεθαρρημένος. Δύο σκέψεις ἐτάρασσον τὸ πνεῦμά του. Πρῶτον ὅτι, ἐὰν ὀλίγας ἐβδομάδας πρότερον τοῦ προσέλεγε κάνεις ὅτι θὰ ἐζήτει τὴν χεῖρα τῆς κ. Ἐλτζεν, θὰ τὸν ἀπεκάλει ἀνόητον. Ἐπειτα ἐσυλλογίζετο ὅτι ὅλα ἐκεῖνα ἄτινα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης διεδραματίζοντο, ἦτοι ἡ ἀβεβαιότης ἐκείνη τῶν πραγμάτων, τὸ προαίσθημα τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν σκέψεων, αἱ ἡμιτελεῖς φράσεις, αἱ ἐξομολογήσεις, αἱ ἐτοιμοὶ νὰ ἐξέλθωσι τῶν στομάτων των, ἀπετέλουσαν θέλγητρον πολὺ μεγαλύτερον ἢ τὸρα, ὅποτε τὰ πάντα εἶχον τελειώσῃ, ὅποτε ἐπῆλθεν ἡ ἀναμενομένη λύσις. Φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ γλυκύτερον τὸ νὰ ἐτοιμάζῃ τις τὴν τέλεσιν τῶν ἀρραβῶνων ἀπὸ τὸ νὰ τοὺς ἐορτάσῃ.

— Καὶ ἂν ἐπὶ τέλους, ἐσκέπτετο πάλιν, δὲν εἶνε τόσο πολὺ εὐχάριστον τὸ νὰ εἶνε κάνεις νυμφευμένος ὅσον τὸ νὰ μὲν ἠρραβωνισμένος, δὲν με μέλει καὶ τόσον...

Καὶ διαρκῶς τοῦ ἐπανήρχετο ἡ ἰδέα ὅτι τὸρα πλέον ἦτο δεσμευμένος, ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἐπε-

"Ἐς αἶθρον, ἐς πάντοτε... (Σελ. 72)

δέχοντο ἄλλην λύσιν καὶ ὅτι εἰς τὴν εἰμαρμένην του ὄφειλεν ἐκὼν ἄκων νὰ συνδέσῃ ὄχι μόνον τὴν τύχην τῆς κ. Ἐλτζεν ἀλλὰ καὶ τῶν παιδιῶν τῆς ἀκόμῃ. Ἡ ἀποψὶς αὕτη τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐφαίνετο ἀνυπόφορος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ κατηγορήσῃ τὴν κ. Ἐλτζεν, τὰ ἔβαζε τὸρα με τὸν Ρωμύλον καὶ τὸν Ρέμον, τῶν ὁποίων κατηγορεῖ καὶ πάλιν τὴν ἐλεεινὴν προφοράν καὶ τοὺς ἄνευ ἀνατροφῆς τρόπους.

— Εἶχα τὰς μικράς μου ἐνοχλήσεις ἕως τὸρα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἀλλ' ἤμην ἐλεύθερος, ἠμποροῦσα νὰ ἀσχολῶμαι ὅποτε ἤθελα εἰς τὰς εἰκόνας μου, ἐνῶ τὸρα!...

Ὅλοι αὐταὶ αἱ σκέψεις, συνεννοῦμεναι με τὰς ἀσχολίας τῆς τέχνης του τὸν ἔκαμαν ἐπὶ τέλους νὰ χάσῃ τὴν εὐθυμίαν του καὶ νὰ κατσουφιάσῃ.

Ἐν τούτοις, ἐφ' ὅσον ἡ ὦρα παρήρχετο, αἱ σκέψεις του ἤλασσον διαρκῶς χροιάν καὶ τέλος κατήνησε μετ' ὀλίγον νὰ λησμονήσῃ καὶ τὴν κ. Ἐλτζεν καὶ ὅλα τὰ περὶ αὐτὴν διὰ νὰ σκεφθῇ ἀποκλειστικῶς περὶ τοῦ νέου ἔργου του.

Ἀπὸ πολλῶν ἤδη μηνῶν εἶχεν ἀρχίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν μεγάλης τινὸς εἰκόνας, εἰς ἣν εἶδεν σοβαρὰν σημασίαν. Τὴν ἐκάλεε ὁ "Ἰππος καὶ ὁ Θάνατος καὶ δι' αὐτῆς προσεπάθει νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς ἰδέας ἣν γενικῶς ἀποδίδουν εἰς τὸν θάνατον.

Ὁ Σβίρσκι κατηγορεῖ τὸν χριστιανισμόν διότι εἰσῆγαγεν ἐν τῇ τέχνῃ τὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου ὡς σκελετοῦ, τοῦτο δὲ ἐφαίνετο εἰς τὸν καλλιτέχνην ὡς ἡ μεγαλειτέρα ὕβρις κατὰ τῆς τέχνης. Οἱ Ἐλληνες παρίστανον τὸν θάνατον ὡς πνεῦμα ἰστάμενον καὶ τοῦτο δικαίως διότι ὑπάρχει ἄλλο τι ἀσημότερον καὶ φρικωδέστερον ἀπὸ ἕνα σκελετόν;

Ἐκτός τούτου ἀρμόζει εἰς τὸν χριστιανισμὸν νὰ τὸν παριστάνωσιν οὕτω πῶς, ἀφοῦ τὸν θεωροῦσιν ὡς ἀρχὴν νέας ζωῆς ;

Κατὰ τὸν Σβίρσκι, ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦτο ἀποκύημα τοῦ ζοφεροῦ πνεύματος τῶν Γερμανῶν, αὐτοῦ ἐκεῖνου τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε τὸν γοτθικὸν ρυθμὸν, ὅστις πιθανὸν νὰ εἴνε ἐπιβάλλον καὶ μεγαλοπρεπής, ἀλλ' εἶνε πένθιμος, ὡς ἐάν ἡ ἐκκλησία δὲν εἴνε ἡ ὁδὸς ἢ ἄγουσα πρὸς τὸν ἀστερόεντα οὐρανὸν μᾶλλον παρὰ εἰς τὰς ὑπογείους καὶ σκοτεινάς ἀβύσσους. Ἐὰν ὁ θάνατος δὲν ἦτο ἡ αἰωνία σιγή, θὰ ἐξέφραζε τὸ ἐξῆς παράπονον :

— Διατὶ ὁ κόσμος μὲ φαντάζεται ὡς σκελετόν, ἀφοῦ ἀκριβῶς αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ζητῶ, αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀγίνω ὅπως μου ;

Ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Σβίρσκι, τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰπνου παρέδιδεν ἡσύχως καὶ βραδέως τὸ σῶμα νέας κόρης εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Θανάτου, ὅπερ, κλίνων ἐπ' αὐτῆς, ἔσβυνε συγχρόνως τὴν παρὰ τὸ προσκέφαλόν της ἀνημμένην λαμπάδα.

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητῶ πρὸ πάντων, ἐπανελάμβανεν ὁ Σβίρσκι, ἐνῶ παρεσκευάζετο νὰ ἐργασθῆ, εἶνε νὰ βλέπουν τὴν εἰκόνα μου καὶ νὰ λέγουν : « Ἄ ! Τί μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβάλλουσα ἡρεμία ! »

Καὶ ἐπεθύμει αὐτὴ ἡ ἡρεμία, ἡ μεγάλη καὶ ἀπόλυτος, νὰ ἐκπηδᾷ ἐξ ἑνὸς ἐκάστου χαρακτηριστικοῦ, νὰ ἐμφαίνεται ἐν τῇ στάσει, ἐν τῇ ἐκφράσει, νὰ ἀποδίδηται διὰ τῶν χρωμάτων... Ἡρέσκειτο δὲ συχνὰ νὰ ἐπαναλαμβάνη ὅτι, ἂν ἐπετύγγανε ν' ἀποδώσῃ τὴν ψυχικὴν ταύτην κατάστασιν οὕτως ὥστε νὰ καθίσταται ἐμφανῆς εἰς παντας, τὸ ἔργον του θὰ ἀπετέλει ὑπέροχον καλλιτέχνημα.

Ἐν ἄλλο ζήτημα τὸν ἀπησχόλει ζωηρῶς. Παρεδίχετο, κατὰ τὴν γενικὴν τότε γνώμην, ὅτι ἡ τέχνη ἔπρεπεν, ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν, νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ἐπήρειαν τῆς φιλολογίας, δὲν ἠδύνατο ὁμῶς ἐξ ἄλλου ν' ἀρνηθῆ ὅτι μεγάλη διαφορὰ ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ σημείου ν' ἀρνηθῆ τὰς φιλολογικὰς ἰδέας καὶ τοῦ νὰ ἀποδώσῃ τυφλῶς τὴν φύσιν ὡς ἄλλη φωτογραφικὴ μηχανή ἀπεις, χρωματισμὸς καὶ οὐδὲν πλέον ! Ὡς ἂν τὸ καθήκον τοῦ καλλιτέχνου ἦτο νὰ ἐνταφιάσῃ ἐν ἑαυτῷ πᾶσαν ἔμπνευσιν.

Ἐνεθυμείτο δὲ ὅτι ὁσάκις ἐσπούδαζε τὰ ἔργα ἄγγλων ζωγράφων, λόγου χάριν, ὅ,τι πρὸ πάντων τοῦ ἔκαμιν ἐντύπωσιν ἦτο ἡ ψυχολογικὴ καὶ φιλολογικὴ των μόρφωσις. Ἐνῶ παρὰ τοῖς Πολωνοῖς παρετήρει ἀκριβῶς τὸ ὑναντίον. Ἐκτός δεκάδος τὸ πολὺ ἀληθῶν καλλιτεχνῶν, οἱ λοιποὶ ὅλοι καίτοι δὲν ἐστεροῦντο ταλάντου, ἦσαν ὁμῶς ἄνθρωποι σχεδὸν μηδαμινῆς μορφώσεως. Εἰς τὰ ἔργα των διέκρινέ τις ἔχην γαλλικῆς μιμήσεως, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἠμποροῦσαν κάλλιστα νὰ δημιουργήσωσι ρυθμὸν πολωνικόν, ἀνεξάρτητον, νέον.

Πολλάκις, κατὰ τὰς μετὰ τῶν συναδέλφων του συζητήσεις, ὁ Σβίρσκι παραφερόμενος τοῖς ἔλεγε :

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΕΚΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ
«ΜΑΡΜΑΡΥΓΩΝ»

Ἐξαχθέντων τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ θου διαγωνισμοῦ ὃν προεκηρύξαμεν ἐν τῷ 5ῳ φύλλῳ σελ. 123 τοῦ Ἀ' τόμου τοῦ «Ἐσπεροῦ» λαμβάνουν τὰ κάτωθι βραβεῖα ὡς ἔχοντες τὰς καλλιτέρας ἀπαντήσεις ἐπὶ τῶν ἀνταλλαχθέντων τετραδίων τοῦ περισυνου ἔτους οἱ ἐξῆς :

Α'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δις Ἀργυρῆ Παπαδημητρακοπούλου (λαβοῦσα μέρος ὑπὸ τρία διάφορα ψευδώνυμα).

Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἄλυτον Δένιγμα.

Γ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Καλύθη τῆς Ἐρημίτιδος.

ΕΠΑΙΝΟΝ: Φθινοπωρινὴ Νυχτιά, Φιλόγεως Κόρη, Χρυσὴ Καρδία, Ἀρχηγὸς τῶν Δαιμόνων, Ὀνειροπόλος Ψυχὴ, Βράχος τῆς Φρεαττύος, Λεωφόρος Ἀθηνᾶς, Ζιζάνιον Πειραιῶς, Τζέννου, Ἀγκάθι, Ἐσπερος, Τρικυμιώδης Θάλασσα, Βασιλεὺς τῶν Ἀγρίων, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, Ἐλπίς Εὐτυχίας, Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, Εὐρώτας, Γ. Ν. Πατρεύς, κ. Μ. Κασσιλίδης καὶ Μουροθαλασσίτης.

Σημ. Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως ἀπαντᾶς τοὺς βραβευθέντας καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Δίδα Ἀ. Ποπαδημητρακοπούλου, ἣν παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς στείλῃ τὴν φωτογραφίαν της ὅπως δημοσιεύσωμεν τὴν εἰκόνα της ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ»

Ἐξεδόθη τοῦ ἀγαπητοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Μισαηλίδου τὸ δεύτερον μέρος τῶν «Λυρικῶν Ποιήσεών» τοῦ «Κυπαρίσσοι». Ὁ τόμος οὗτος, ἐξ 100 σελίδων πλουσίως κεκοσμημένων διὰ καλλιτεχνικωτάτων εἰκόνων, μὲ τὸν ἀριστὸν του χάρτην καὶ τὸ σπουδαιότερον ὄλων, τὴν ἐκλεκτην του ὕλην, ἀποτελεῖ ἀληθῆς εὐτύχημα παντὸς φιλομούσου.

Ἐκαστος τόμος πωλεῖται δρ. 2 διὰ τὸ ἐσωτερικόν καὶ φρ. χρ. 2 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ο ΡΩΣΣΟ-ΙΑΠΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Προσεχῶς ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ ἀξιότιμου συναδέλφου κ. Φρ. Πρίντεξη Διευθυντοῦ τῆς «Φύσεως» ὁ Ρωσσο-Ἰαπωνικὸς πόλεμος κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἔργου τοῦ Γάστρινος Δοννὲ ἀνδρὸς μεγάλης δεινότητος καὶ γνώστου τῶν μερῶν αὐτῶν ἐξ ἄλλων προηγούμενων ἔργων του.

Ἐκαστον φύλλον λεπτ. 10. Ἐκαστος δὲ τόμος προπληρωτέος μὲ λαμπρὰς εἰκόνας δρ. 5.

10ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

Ἀπὸ τὸ ἕβδομον φύλλον ἤρχισεν ὁ β' διαγωνισμὸς τῶν λύσεων περιλαμβάνων τὰς λύσεις τῶν ἀσκήσεων τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου καὶ Ἰουνίου. Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶναι οἵοι ἦσαν καὶ ἐν τῷ α' τοιοῦτῳ διαγωνισμῷ σελ. 25 φύλ. 2ον.

Β' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Κατὰ παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν μας παρατείνουμεν ἐπὶ 2 ἀκόμη μῆνας δηλ. μέχρι τέλους Μαΐου ἔ. ἔ. τὴν προθεσίμιαν τοῦ Διαγωνισμοῦ ἐγγραφῆς. Πληροφοροῦμεν δὲ πάντας τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι ἄλλη παράτασις δὲν θὰ δοθῆ.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Η "ΑΥΡΑ"

ἰδρυθεῖς ἐν Ἀμισσῷ τὴν 15 Ἀπριλίου 1904.

Σκοπὸς τοῦ συλλόγου τούτου εἶναι ἡ διάδοσις καὶ αὐθῆσις τοῦ «ΕΣΠΕΡΟΥ».

Πᾶς συνδρομητῆς αὐτοῦ, ἀδιακρίτως φύλου καὶ ἡλικίας δύναται νὰ γείνη μέλος τοῦ Συλλόγου πληρωὼν ὡς συνδρομὴν φρ. χρ. 0.40 κατὰ μῆνα.

Διοικητικὸν Συμβούλιον.

Πρόεδρος. Γρ. Πεϊλικδζίδης.

Ἀντιπρόεδρος. Δ. Ἀρών.

Ταμίαις. Διεύθυνσις «Ἐσπεροῦ».

Γραμματεῖς. Ἰ. Καλανταρίδης.

Ἐπιθεωρητῆς. Γερ. Ἄννινος.

Διεύθυνσις Συλλόγου: Μr Greg. Beilikdjidés (Πρόεδρος τῆς «Αὔρας»). Samsoun.

Σημ. Εἰς πάντα συνδρομητὴν στέλλεται δωρεᾶν ἐν καταστατικόν τοῦ Συλλόγου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν εὐγενῆ καὶ δραστήριον νέον κ. Θεόδ. Κοντὸν ἐπιτυχόντα εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις τῆς Τραπεζῆς Βιομηχανικῆς Πίστεως τῆς Ἑλλάδος.

— Ἀνεχώρησεν διὰ Παρισίους πρὸς τελειοποίησιν τῶν χειρουργικῶν του γνώσεων ὁ βέκτης χειρουργὸς κ. Ἰ. Τζιτζας. Τῷ εὐχόμεθα καλὴν ἐπάνοδον.

— Ἐτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν οἱ γάμοι τῆς χαριτωμένης Δίδος Νίτσας Γεωργιάδου θυγατρὸς τοῦ διακεκριμένου ἐν Σμύρῃ δικηγόρου κ. Χαρ. Γεωργιάδου καὶ ἡμιτέρας συνδρομητρίδας μετὰ τοῦ λαμπροῦ νέου κ. Τάκη Ἀργυρίου. Τοῖς νεονύμφουσι εὐχόμεθα βίον ἀνόσπартον καὶ τὴν ἀπόλαυσιν παντὸς αγαθοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

Σὲ εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα, φίλτατον Ἀπόδημον Πτηνὸν καὶ κ. Σπ. Γ. Καχριμάνη διὰ τοὺς νέους συνδρομητάς.

Εὐχαρίστως δεχόμεθα, φίλτατε Γ. Ν. Κ. Πατρεῦ, διαφόρους καλλωπιστικὰς συνταγὰς.

Ἐννοεῖται, φίλτατῃ Ἐλεοῦσα Καρδία τὰ ψευδώνυμα τηροῦνται ὑπὸ ἐχευμένην.

Διὰ τὸν νέον συνδρομητὴν πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, φίλτατε Χιονοσκεπῆ Ταύγετε. Μαρμαρυγαὶ ἐστάλησαν.

Ἐργον σας ἐλήφθη, φίλτατῃ Ἀφροδίτῃ τοῦ Λυκαυγοῦς.

Ἐργα σας ἐλήφθησαν, φίλτατε Βασιλεῦ τοῦ Ἄργους καὶ Πλάτανε.

Διὰ τοὺς νέους συνδρομητάς πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, Δις Μαρ. Σαραντοπούλου.

Μαρμαρυγαὶ ἐστάλησαν, φίλτατῃ Ἐρυθρᾷ Βιολέττῃ, Νοσταλγῇ καὶ Φρούριον τῆς Ἰθώμης.

Σὲ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς, φίλτατε Κένταυρε, διὰ τὰς νέας συνδρομητρίδας. Χρήματα ἐλήφθησαν.

Εὐχαρίστως ἐγχερίσαμεν τὸ ψευδώνυμόν σας, Ὀλυμπιάς. Γαλλικὰ ψευδώνυμα δὲν δεχόμεθα. Πολὺ σὰς παρακαλοῦμεν ὅπως γράφητε τὰς λύσεις ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάρτου.

Ἐργα δεχόμεθα, Πρίγκηψ Δακάρ. Φύλλα ἐστάλησαν.

Λύσεις ἐλήφθησαν, Παλμὲ Καρδίας, Ὀλυμπιάς, Χαλασμέ Κέσμου, Ἐκάτῃ, Ναυτικὴ Ἐλλάς, Φρούριον τῆς Ἰθώμης καὶ Πράσινο Ἄλογο.

Ἐγχερίνονται τὰ ψευδώνυμα : Κοιλὰς τῶν Τεμπῶν, Ἀνωκατωσοῦρα, Κόρη τῆς Ἀνοίξεως, Γέφυρα Νέδωντος, Τιμιπούκης, Κατραπακιά καὶ Πεθαμμένα Φούλια.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : Ἡ Ἰέα Σουλδία μὲ τὴν Ἀφροδίτῃν τοῦ Λυκαυγοῦς (ἣν γνωρίζει), Βασιλέα τοῦ Ἄργους, Ἀνυπότακτον Στρατιώτην, Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος, κ. Μ. Κασσελίδην καὶ Κεκρυμμένον Ἰησαυρόν.— Ἡ Ἐρυθρὰ Βιολέττα μὲ τὴν Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ, Ὀλυμμένην Καρδίαν, Δεισοδαίμοναν, Ἐλπίδα Εὐτυχίας, Ἀστράταν καὶ Ἀρχάγγελον.— Ὁ Παλμὲς Καρδίας μὲ τὴν Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν, Ἰπαλαῖδα τῆς Ἀβάνης, Δίδα Ἰφ. Μπρισμιτζάκη καὶ ὄλας τὰς Καρδίας.— Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πατρομινιέτας μὲ ὄλας καὶ ὄλους τοὺς ἐν Χαλκίδι συνδρομητάς, Δίδας Εὐγ. Ζαχαράκη, Συριανὸ Τσακπινάκι, Ἀμάραντον, Περιγηγιτὴν, Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδεροπ καὶ ὄλους τοὺς κ. κ. Ἀυταποκριτάς μας.— Ἡ Ἀφροδίτῃ τοῦ Λυκαυγοῦς μὲ τὴν Μυροδόλον Πνοῆν, Θάλειαν Παυλάτου (ἣν γνωρίζει καθόσον ἐπὶ δετίαν διέμενεν ἐν Ἰθάκῃ καὶ τῇ ὑπεθυμίζει τὴν εἰς τὰ Δεξιά ἐκδομὴν τῆς Πρωτομαγιάς τοῦ 1900) καὶ κ. Ἀνδρ. Παπαδημητρακοπούλου.— Ἡ Ἐλεοῦσα Καρδία μὲ τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Ἐρημίτιδα, Ὀλυμμένην Καρδίαν καὶ ὄλας τὰς λοιπὰς Καρδίας ὡς καὶ G. Postales, εἰ δυνατόν.— Ἡ Ἐκάτῃ μὲ τὴν Βιψανίαν Δουκιλλὰ, Ἀθῶν Καρδίαν, Φλίκ-τάκ, Μαγευτικὴν Ποσειδωνίαν, Ἠχώ τοῦ Πόντου, Ναυτικὴ Ἐλλάδα, Προποντιάδα Ἀὔραν, Λευκὴν Ἀθιγγανίδα, Δίδα Ἀν. Καλογεροπούλου, Ψαροπούλαν, Λαμπαδιαν, Βράχον τῶν Σπετσῶν, Ἐσμεράλδαν, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν καὶ Ζιζάνιον.— Τὸ Φρούριον τῆς Ἰθώμης μὲ τὸν Πρίγκηπα Δακάρ, Βράχον τῆς Φρεαττύος, Ἀνοικτὴν Καρδίαν, Ἄλυτον Αἰνίγμα, Ὀλυμμένην Καρδίαν καὶ Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος.

Ἄλλοι ψευδώνυμα : Κοιλὰς τῶν Τεμπῶν, Ἀνωκατωσοῦρα, Κόρη τῆς Ἀνοίξεως, Γέφυρα Νέδωντος, Τιμιπούκης, Κατραπακιά καὶ Πεθαμμένα Φούλια.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : Ἡ Ἰέα Σουλδία μὲ τὴν Ἀφροδίτῃν τοῦ Λυκαυγοῦς (ἣν γνωρίζει), Βασιλέα τοῦ Ἄργους, Ἀνυπότακτον Στρατιώτην, Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος, κ. Μ. Κασσελίδην καὶ Κεκρυμμένον Ἰησαυρόν.— Ἡ Ἐρυθρὰ Βιολέττα μὲ τὴν Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ, Ὀλυμμένην Καρδίαν, Δεισοδαίμοναν, Ἐλπίδα Εὐτυχίας, Ἀστράταν καὶ Ἀρχάγγελον.— Ὁ Παλμὲς Καρδίας μὲ τὴν Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν, Ἰπαλαῖδα τῆς Ἀβάνης, Δίδα Ἰφ. Μπρισμιτζάκη καὶ ὄλας τὰς Καρδίας.— Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πατρομινιέτας μὲ ὄλας καὶ ὄλους τοὺς ἐν Χαλκίδι συνδρομητάς, Δίδας Εὐγ. Ζαχαράκη, Συριανὸ Τσακπινάκι, Ἀμάραντον, Περιγηγιτὴν, Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδεροπ καὶ ὄλους τοὺς κ. κ. Ἀυταποκριτάς μας.— Ἡ Ἀφροδίτῃ τοῦ Λυκαυγοῦς μὲ τὴν Μυροδόλον Πνοῆν, Θάλειαν Παυλάτου (ἣν γνωρίζει καθόσον ἐπὶ δετίαν διέμενεν ἐν Ἰθάκῃ καὶ τῇ ὑπεθυμίζει τὴν εἰς τὰ Δεξιά ἐκδομὴν τῆς Πρωτομαγιάς τοῦ 1900) καὶ κ. Ἀνδρ. Παπαδημητρακοπούλου.— Ἡ Ἐλεοῦσα Καρδία μὲ τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Ἐρημίτιδα, Ὀλυμμένην Καρδίαν καὶ ὄλας τὰς λοιπὰς Καρδίας ὡς καὶ G. Postales, εἰ δυνατόν.— Ἡ Ἐκάτῃ μὲ τὴν Βιψανίαν Δουκιλλὰ, Ἀθῶν Καρδίαν, Φλίκ-τάκ, Μαγευτικὴν Ποσειδωνίαν, Ἠχώ τοῦ Πόντου, Ναυτικὴ Ἐλλάδα, Προποντιάδα Ἀὔραν, Λευκὴν Ἀθιγγανίδα, Δίδα Ἀν. Καλογεροπούλου, Ψαροπούλαν, Λαμπαδιαν, Βράχον τῶν Σπετσῶν, Ἐσμεράλδαν, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν καὶ Ζιζάνιον.— Τὸ Φρούριον τῆς Ἰθώμης μὲ τὸν Πρίγκηπα Δακάρ, Βράχον τῆς Φρεαττύος, Ἀνοικτὴν Καρδίαν, Ἄλυτον Αἰνίγμα, Ὀλυμμένην Καρδίαν καὶ Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος.

Ἄλλοι ψευδώνυμα : Κοιλὰς τῶν Τεμπῶν, Ἀνωκατωσοῦρα, Κόρη τῆς Ἀνοίξεως, Γέφυρα Νέδωντος, Τιμιπούκης, Κατραπακιά καὶ Πεθαμμένα Φούλια.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : Ἡ Ἰέα Σουλδία μὲ τὴν Ἀφροδίτῃν τοῦ Λυκαυγοῦς (ἣν γνωρίζει), Βασιλέα τοῦ Ἄργους, Ἀνυπότακτον Στρατιώτην, Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος, κ. Μ. Κασσελίδην καὶ Κεκρυμμένον Ἰησαυρόν.— Ἡ Ἐρυθρὰ Βιολέττα μὲ τὴν Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ, Ὀλυμμένην Καρδίαν, Δεισοδαίμοναν, Ἐλπίδα Εὐτυχίας, Ἀστράταν καὶ Ἀρχάγγελον.— Ὁ Παλμὲς Καρδίας μὲ τὴν Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν, Ἰπαλαῖδα τῆς Ἀβάνης, Δίδα Ἰφ. Μπρισμιτζάκη καὶ ὄλας τὰς Καρδίας.— Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πατρομινιέτας μὲ ὄλας καὶ ὄλους τοὺς ἐν Χαλκίδι συνδρομητάς, Δίδας Εὐγ. Ζαχαράκη, Συριανὸ Τσακπινάκι, Ἀμάραντον, Περιγηγιτὴν, Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδεροπ καὶ ὄλους τοὺς κ. κ. Ἀυταποκριτάς μας.— Ἡ Ἀφροδίτῃ τοῦ Λυκαυγοῦς μὲ τὴν Μυροδόλον Πνοῆν, Θάλειαν Παυλάτου (ἣν γνωρίζει καθόσον ἐπὶ δετίαν διέμενεν ἐν Ἰθάκῃ καὶ τῇ ὑπεθυμίζει τὴν εἰς τὰ Δεξιά ἐκδομὴν τῆς Πρωτομαγιάς τοῦ 1900) καὶ κ. Ἀνδρ. Παπαδημητρακοπούλου.— Ἡ Ἐλεοῦσα Καρδία μὲ τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Ἐρημίτιδα, Ὀλυμμένην Καρδίαν καὶ ὄλας τὰς λοιπὰς Καρδίας ὡς καὶ G. Postales, εἰ δυνατόν.— Ἡ Ἐκάτῃ μὲ τὴν Βιψανίαν Δουκιλλὰ, Ἀθῶν Καρδίαν, Φλίκ-τάκ, Μαγευτικὴν Ποσειδωνίαν, Ἠχώ τοῦ Πόντου, Ναυτικὴ Ἐλλάδα, Προποντιάδα Ἀὔραν, Λευκὴν Ἀθιγγανίδα, Δίδα Ἀν. Καλογεροπούλου, Ψαροπούλαν, Λαμπαδιαν, Βράχον τῶν Σπετσῶν, Ἐσμεράλδαν, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν καὶ Ζιζάνιον.— Τὸ Φρούριον τῆς Ἰθώμης μὲ τὸν Πρίγκηπα Δακάρ, Βράχον τῆς Φρεαττύος, Ἀνοικτὴν Καρδίαν, Ἄλυτον Αἰνίγμα, Ὀλυμμένην Καρδίαν καὶ Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος.

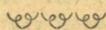
Ἄλλοι ψευδώνυμα : Κοιλὰς τῶν Τεμπῶν, Ἀνωκατωσοῦρα, Κόρη τῆς Ἀνοίξεως, Γέφυρα Νέδωντος, Τιμιπούκης, Κατραπακιά καὶ Πεθαμμένα Φούλια.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : Ἡ Ἰέα Σουλδία μὲ τὴν Ἀφροδίτῃν τοῦ Λυκαυγοῦς (ἣν γνωρίζει), Βασιλέα τοῦ Ἄργους, Ἀνυπότακτον Στρατιώτην, Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος, κ. Μ. Κασσελίδην καὶ Κεκρυμμένον Ἰησαυρόν.— Ἡ Ἐρυθρὰ Βιολέττα μὲ τὴν Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ, Ὀλυμμένην Καρδίαν, Δεισοδαίμοναν, Ἐλπίδα Εὐτυχίας, Ἀστράταν καὶ Ἀρχάγγελον.— Ὁ Παλμὲς Καρδίας μὲ τὴν Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν, Ἰπαλαῖδα τῆς Ἀβάνης, Δίδα Ἰφ. Μπρισμιτζάκη καὶ ὄλας τὰς Καρδίας.— Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πατρομινιέτας μὲ ὄλας καὶ ὄλους τοὺς ἐν Χαλκίδι συνδρομητάς, Δίδας Εὐγ. Ζαχαράκη, Συριανὸ Τσακπινάκι, Ἀμάραντον, Περιγηγιτὴν, Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδεροπ καὶ ὄλους τοὺς κ. κ. Ἀυταποκριτάς μας.— Ἡ Ἀφροδίτῃ τοῦ Λυκαυγοῦς μὲ τὴν Μυροδόλον Πνοῆν, Θάλειαν Παυλάτου (ἣν γνωρίζει καθόσον ἐπὶ δετίαν διέμενεν ἐν Ἰθάκῃ καὶ τῇ ὑπεθυμίζει τὴν εἰς τὰ Δεξιά ἐκδομὴν τῆς Πρωτομαγιάς τοῦ 1900) καὶ κ. Ἀνδρ. Παπαδημητρακοπούλου.— Ἡ Ἐλεοῦσα Καρδία μὲ τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Ἐρημίτιδα, Ὀλυμμένην Καρδίαν καὶ ὄλας τὰς λοιπὰς Καρδίας ὡς καὶ G. Postales, εἰ δυνατόν.— Ἡ Ἐκάτῃ μὲ τὴν Βιψανίαν Δουκιλλὰ, Ἀθῶν Καρδίαν, Φλίκ-τάκ, Μαγευτικὴν Ποσειδωνίαν, Ἠχώ τοῦ Πόντου, Ναυτικὴ Ἐλλάδα, Προποντιάδα Ἀὔραν, Λευκὴν Ἀθιγγανίδα, Δίδα Ἀν. Καλογεροπούλου, Ψαροπούλαν, Λαμπαδιαν, Βράχον τῶν Σπετσῶν, Ἐσμεράλδαν, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν καὶ Ζιζάνιον.— Τὸ Φρούριον τῆς Ἰθώμης μὲ τὸν Πρίγκηπα Δακάρ, Βράχον τῆς Φρεαττύος, Ἀνοικτὴν Καρδίαν, Ἄλυτον Αἰνίγμα, Ὀλυμμένην Καρδίαν καὶ Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος.

Ἄλλοι ψευδώνυμα : Κοιλὰς τῶν Τεμπῶν, Ἀνωκατωσοῦρα, Κόρη τῆς Ἀνοίξεως, Γέφυρα Νέδωντος, Τιμιπούκης, Κατραπακιά καὶ Πεθαμμένα Φούλια.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : Ἡ Ἰέα Σουλδία μὲ τὴν Ἀφροδίτῃν τοῦ Λυκαυγοῦς (ἣν γνωρίζει), Βασιλέα τοῦ Ἄργους, Ἀνυπότακτον Στρατιώτην, Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος, κ. Μ. Κασσελίδην καὶ Κεκρυμμένον Ἰησαυρόν.— Ἡ Ἐρυθρὰ Βιολέττα μὲ τὴν Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ, Ὀλυμμένην Καρδίαν, Δεισοδαίμοναν, Ἐλπίδα Εὐτυχίας, Ἀστράταν καὶ Ἀρχάγγελον.— Ὁ Παλμὲς Καρδίας μὲ τὴν Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν, Ἰπαλαῖδα τῆς Ἀβάνης, Δίδα Ἰφ. Μπρισμιτζάκη καὶ ὄλας τὰς Καρδίας.— Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πατρομινιέτας μὲ ὄλας καὶ ὄλους τοὺς ἐν Χαλκίδι συνδρομητάς, Δίδας Εὐγ. Ζαχαράκη, Συριανὸ Τσακπινάκι, Ἀμάραντον, Περιγηγιτὴν, Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδεροπ καὶ ὄλους τοὺς κ. κ. Ἀυταποκριτάς μας.— Ἡ Ἀφροδίτῃ τοῦ Λυκαυγοῦς μὲ τὴν Μυροδόλον Πνοῆν, Θάλειαν Παυλάτου (ἣν γνωρίζει καθόσον ἐπὶ δετίαν διέμενεν ἐν Ἰθάκῃ καὶ τῇ ὑπεθυμίζει τὴν εἰς τὰ Δεξιά ἐκδομὴν τῆς Πρωτομαγιάς τοῦ 1900) καὶ κ

λειόν του τὴν Ἀνθισμένην Ῥοδωνίαν καὶ τὸ Ῥόδον Ἀπριλίου.—Ἡ Γζέννου ἀπορεῖ πῶς ἤσυχασεν ἐπὶ τέλους τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα, πληροφορεῖ τὸν Ἐραστὴν τῆς Σελήνης ὅτι, εἰς ἔκαμιν ὀλιγωτέρας ἀνορθογραφίας, ἴσως ἐνεποιούν μικρὰν ἐντύπωσιν τὰ γραφόμενά του καὶ τὸν Ἀμάραντον ὅτι δυστυχῶς δὲν δύναται νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διότι εἰς τὰ βουνά των δὲν εὐρίσκονται δελτάρια.—Τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα παρακαλεῖ τὴν Ἀνεμώνην ν' ἀνταλλάξωσι δελτάρια καὶ Μα ρ μ α ρ υ γ ᾶ ς.—Ἡ Χρυσὴ Καρδία πληροφορεῖ τὴν Ἐρυθρὰν Βιολέτιαν ὅτι εὐχαρίστως δέχεται καὶ β'. ἀνταλλαγὴν Μα ρ μ α ρ υ γ ᾶ ν, τὸν δὲ Βελλερέφοντην ὅτι σήμερον ἀναχωρεῖ διὰ Τοχλίων καὶ ἐκεῖθεν *aurevoir* εἰς Πόρτ-Ἀρθούρ.—Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἄργου ἐρωτᾷ τὴν Νύμφην τοῦ Ἄργολικοῦ διατὶ δὲν τοῦ ἀπήντησεν ἀκόμη εἰς τὸ ἀποσταλὲν αὐτῇ δελτάριον καὶ παρακαλεῖ τὸν Λαμπάδιαν νὰ τῷ ἀποστείλῃ τὰ ὑποσχεθέντα μουσικὰ τεμάχια.—Ἡ Μιμόζα ἐρωτᾷ τὴν Δεισδαίμοναν, ἣν χαιρετᾷ, μήπως τὴν ἐξέλαβε δι' ἄνδρα;—Ἡ Ἀνοικτὴ Καρδιά πληροφορεῖ πάντας ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον.—Ὁ Ἰππότης δε Πατατράκ ἀναμένει ἐναγωνίως ἀπάντησιν ἀπὸ τὴν Ἀνεμόλιον ἃν ἔλαβε τὴν εἰκόνα του.—Ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων ἀποδεχόμενη εὐχαρίστως τὸ στέμμα ὅπερ τῇ προσφέρει ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων, χαιρετᾷ ὅλους τοὺς νέους ὑπηκόους τῆς.—Ἡ Μυροδόλος Πνοὴ ἀσπάζεται τὴν Ἀχόρταγην Ἀγάπην (καθ' ἣς ἔχει μέγα παράπονον ἐπειδὴ δὲν τῆς γράφει) καὶ τὴν Δίδα Καικιλίαν Κουντούρη, μεθ' ἣς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν καὶ ἣν παρακαλεῖ νὰ τῇ δηλώσῃ ἐγκλίως ἃν δέχεται ἢ ὄχι.—Ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Λικαυγοῦς ἀσπάζεται ἀπαντας τοὺς ἐν Αἰγίφ συνδρομητάς μας καὶ ἰδίᾳ τὸν ἀδελφὸν τῆς Τρελλῆς Ναυτοπούλας. Ἡ ἰδίᾳ χαιρετᾷ τὴν Δίδα Μ. Σαραντοπούλου, ἣν ἐρωτᾷ διατὶ δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς κάρτας τῆς, καὶ ἐρωτᾷ τὴν Μυροδόλον Πνοὴν ἃν ἔλαβε τοιαύτας.—Ἡ Χρυσάλλις εὐχαριστεῖ τὸν κ. Μ. Κασσελίδην διὰ τὴν Ἀφιέωσιν καὶ ἐρωτᾷ τὴν Παπαροῦνα ἃν ἐσυνείθισε νὰ πίνῃ μύρτα.—Ὁ Πρίγκηψ Δακάρ ἀσπάζεται τὸν Χιονοσκεπὴ Τάυγετον καὶ τὸ Φρούριον τῆς Ἰθώμης καὶ χαιρετᾷ τὸν νέον μας συνδρομητὴν Κένταυρον, ὃν γνωρίζει.—Ἡ Ἐλεούσα Καρδία χαιρετᾷ τὸν Περιηγητὴν εἰς ὃν ὑπεθυμίζει τὸν μῦθον καὶ τὰ ἐπεισόδια τῶν «Σπανῶν» τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν ἔθρεψε καὶ τὸν κ. Σπ. Γ. Καχριμάνην, ὃν συγχαίρει διὰ τὰς ὤραιας ἀπαντήσεις του καὶ τοὺς κόπους οὓς καταβάλλει ὑπὲρ τοῦ «Ἐσπερου».—Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμον τῆς Δίδος Κατ. Βρυώνη δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ᾶ ν ἢ διὰ τοῦ φύλλου.—Τὸ Φρούριον τῆς Ἰθώμης ἀσπάζεται τὸν Χιονοσκεπὴ Τάυγετον ὡς καὶ τὸν Κένταυρον, ὃν παρακαλεῖ νὰ κατέλθῃ, εἰ δυνατόν, εἰς Πειραιᾶ τὴν 12 Μαΐου καὶ ὥραν 5 μ. μ. εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ κ. Βρυώνη.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Ἐν τῷ 7ῳ φύλλῳ σελ. 72 παρελείφθη ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας εἰς στίχος τοῦ ποιήματος «Ἀποθέσις» μετὰ τὸν α'. «Ἐλα νὰ τὸ κάνωμε, λατρευτῆ μου, σκάλα», ἐπίσης ἀντὶ νὰ τεθῇ «τὰ βράδου... τὰ ξημερώματα» κατὰ λάθος ἐτέθη: «τὰ βράδου... τὰ ξημερώματα», ἅτινα λάθη (ὡς καὶ τὸ παραληφθὲν «Ἐλα» πρὸ τοῦ «ἐκεῖ» τοῦ δ'. στίχου) κατέστρεψαν ἐντελῶς τὴν ἔνοιαν τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου ποιήματος τοῦ φιλότατου μας συνεργάτου κ. Γιώργου Θωμαΐδου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 15ης Ἰουνίου ε. ἔ.

61. Λογοπαικτικὸς Λεξιγράφος.

Νά! ἀφ' οὗ... μ' ἐν πλέον σίγμα... σὺ νὰ βρῆς δὲν [κατορθώσεις... μ' ἂν τὴν... λύσιν, ὄχι τότε! οὔτε τώρα δὲν δη- [λύνεις!

62. Λογοπαικτικὸς Στοιχειόγράφος.

Δὲν θὰ κάνης... παραλλά! ποῦ γνωρίζεις, στὴν Γραφήν, συχωρῆς!... δὲ τὸν γνωστὸν σου, ἀφαιρῶν τὴν κεφαλὴν;!!

63. Λογοπαικτικὸς Ἀναγραμματισμὸς.

Πές! τί θ' ἀναγραμματίσης ἐνα οὐ εὐρῆς πτηνόν; Μά! σοῦ φαίνεται ἢ λύσις τόσῳ δύσκολοι!... βουνόν;

64. Λογοπαικτικὸς Τονόγράφος.

Ἄν τὸν πειράξης... ἀνακτᾷ! δυνάμεις θὰ κινήσῃ καὶ κόκκινος! φωτιὰ καθὼς! γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσῃ.

65. Λογοπαικτικὸν.

Ἄστειον δὲν σᾶς φαίνεται, ἐν μέλος πῶς ἔμορφεῖ νᾶχῃ τέχνην ποιήσεις!... νὰ βλέπῃ... νὰ λαλῇ;

66. Δικτυωτόν.

Νῆσος, ἀρχαία ἄνασσα, ἐπίθετον καὶ ρῆμα ἃν εὐρεθῶν, ἀποτελοῦν, δικτυωτοῦ τὸ σχῆμα.

67. Κυβόλεξον.

Ῥῆμα, ἐπίρρημα, πόλις, προφήτης, ἀρκοῦν κυβόλεξον νὰ κάμ' ὁ λύτης!

68. Συλλαβικὴ Μεσοστιχίς.

Αἱ μεσαῖκι συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων δηλοῦσιν ἐπίσημον ξένην πόλιν.

Ἀρχαῖος Βασιλεὺς, πτηνόν, ποταμὸς Εὐρώπης, ἐπίθετον, ἀτελοῦς συλλογισμοῦ εἶδος.

69. Φωνηεντόλιπον.

*—πν—πν—πν

70. Γρῆφος παραστατικὸς.

μόριον	ἀριθμητικόν	πρόθεσις
ἄρθρου γενικῆ	ἀπαρέμφατον ἀορίστου	παρατατικὸς παθητικὸς

Ἐκ τῶν συλλογῶν τοῦ «ΚΕΝΤΑΥΡΟΥ».

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Π. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 1, 2, καὶ 4, ε. ἔ.

- 1) Καλικοῦτῃ (καλῆ-κουτῆ).
- 2) ὄνυξ-νύξ.
- 3) Τύρος-τυρός.
- 4) ἴσο κρατεῖ ὁ Ἴσοκράτης. 5—7) α'. ἡ ἔξις εἶναι δευτέρα φύσις.—β'. ὁ κόλαξ εἶναι ἐπιζήμιος εἰς τοὺς φίλους.—γ'. ἡ φιλία διακρίνεται: ἐν τῇ δυστυχίᾳ.
- 8) ΑΣΠΑΣΙΑ (Ἀριστοφάνης, Σόλων, Πύλος, Ἄρης, Σῦρος, Ἰλιον, Αἰγαῖον).
- 9) Παῖς ὢν κόσμιος ἴσθι ἠδῶν ἐγκρατής.
- 10) ὅμοιον ἐφίεται ὁμοίων (ὦ μεῖον ἐφ' ἢ ἐτέ ὦ μεῖον).
- 11) Ἡβη (ἦ-βι).
- 12) ὁ Πριστεύς.
- 13) Τὰ Μέγαρα.
- 14) Μίνωρ, Λαμία, Κρῖθῆ, ΚΟραξ, Σηπία.
- 15) ΣΤΑΝΔΕΥ (Σῦρος, Τρίκκαλα, Ἀσπία, Νέμεσις, Λέρος, Ἐσπερος, Ὑδρα).
- 16) Βίος ἀνεόρταστος μακρὰ ὁδὸς ἀπανδόκευτος.
- 17) Τὸν ἀράπη ὅσον θέλεις πλύνε τον.
- 18) Ἀετός (α-έτος).
- 19) Δορύλατον (δόρυ-Δέων).
- 20—21) ὁ Μόσχος—ὁ Πρωτεύς.
- 22) Διὰ τῆς αὐ γίνονται αἱ λέξεις: σταῦλος, αὔριον, χαρουνῆ, ναύτης.
- 23—24) ὅποιος εἰς τὸ μῦλο μπαίνει πάντα λερωμένος βγαίνει.—Ἡεῖς ἀφίξεις οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.
- 25) Πολλῶ κρείττον ἐστὶν ἐμφανῆς φίλος ἢ χρυσὸς ἀφανῆς.
- 26) Μὴ περιπαίξῃς τοὺς ἄλλους.